

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2015. szeptember 30.
VI. évfolyam 9. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	5
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	6
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	10
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	18
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	18
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	18
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	19
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	20
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	20
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	29
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	29
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	29
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	29
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	30
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	30
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	32

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 33

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	33
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	33
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	35
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	35
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	36
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	36
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	36
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	37

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

9. A Tribunale ordinario di Campobasso (Olaszország) által 2015. május 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-218/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EJEE 7. cikkét, az Európai Unió 2000. december 7-én Nizzában kihirdetett Alapjogi Chartájának 49. cikkét és az EUSZ 6. cikket, hogy Romániának az Európai Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozása eltörölte a román állampolgároknak az olasz állam területére való illegális beutazásához történő segítségnyújtással és Olaszország területén történő jogellenes tartózkodásuk elősegítésével kapcsolatos, a [bevándorlásról szóló] 268/1998. sz. (egységes szerkezetbe foglalt) decreto legislativo (törvényerejű rendelet) 12. cikkében szabályozott és büntetni rendelt bűncselekményt?

2) Úgy kell-e értelmezni a hivatkozott cikkeket, hogy a tagállam nem alkalmazhatja az enyhébb (in mitius) törvény visszaható hatályának elvét azokkal a személyekkel szemben, akiket Romániának az Európai Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozását (vagy más ezt követő, a szerződés teljes hatálybalépését jelentő időpontot) megelőzően a [bevándorlásról szóló] 268/1998. sz. (egységes szerkezetbe foglalt) decreto legislativo 12. cikkének megsértésével vádolt személyek román állampolgárok illegális beutazásához történő segítségnyújtása miatt, amely 2007. január 1-je óta már nem minősül bűncselekménynek?

10. A Vrederegerecht te Ieper (Belgium) által 2015. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-261/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétesek-e vasúti személyszállítást igénybe vevő utasok jogairól és kötelezettségeiről szóló, 2007. október 23-i 1371/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet I. melléklete 6. cikke (2) bekezdésének második mondatával azok a fenti 03.02.01. pontban bemutatott belga nemzeti büntetőjogi rendelkezések, amelyek értelmében a menetjegy nélkül vasúton utazó utas – aki a törvényben előírt határidőkön belül sem fizeti meg a menetjegy árát – olyan bűncselekményt követ el, amely bármiféle szerződéses viszonyt kizár a fuvarozó társaság és az utas között, és ezért az utastól megtagadják a fenti 03.02.02. pontban bemutatott, azon vonatkozó európai és belga nemzeti jogi jogvédelmi rendelkezésekre való hivatkozást is, amelyek az e fogyasztóval fennálló, említett (kizárólagos) szerződéses viszonyt veszik alapul?

Gazdasági ügyszak

17. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-195/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Magában foglalja-e a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerinti dologi jog fogalma a Grundsteuergesetz-nek (az

ingatlanadóról szóló törvény) az Abgabenordnung (az adózás rendjéről szóló törvény) 77. § -a (2) bekezdésének első mondatával összefüggésben értelmezett 12. § -ában szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozást, amelynek értelmében az ingatlanadó-követelések a törvény erejénél fogva közteherként terhelik az ingatlant, és a tulajdonosnak ennyiben túrnie kell az ingatlantulajdonán a végrehajtást?

18. A Tribunal Mureş (Románia) által 2015. május 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-212/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése f) és k) pontjának értelmezése során azt szükséges tisztázni, hogy a fizetésképtelenségi eljárás megindításának helye szerinti állam jogában szabályozott fizetésképtelenségi eljárás joghatásai magukban foglalják-e a fizetésképtelenségi eljárásban részt nem vevő hitelezőnek a követelésének más tagállamban történő érvényesítéséhez való joga elvesztését vagy az említett követelés ezen másik tagállamban történő végrehajtásának felfüggesztését?

2) Lényeges-e az a körülmény, hogy az eljárás megindításának helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban történő végrehajtás útján érvényesített követelés egy adótartozás?

19. Az Amtsgericht Hannover (Németország) által 2015. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-257/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 261/2004/EK rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, hogy az egymást váltó járatok közül a korábbi járat körében felmerülő rendkívüli körülmények még a vita tárgyát képező járat tekintetében is rendkívüli körülményeket képeznek, ha az üzemeltető légitársaságnak lehetősége van a késést az egymást váltó járatok rendszerének későbbi szakaszában elkerülni azáltal, hogy nem hajtja végre az említett rendszer egyes szakaszait?

2) Ha a Bíróság igenlő választ ad az első kérdésre: ugyanaznap, az előző napon vagy összességében csak az egymást váltó tervezett járatok körében kell-e felmerülniük a rendkívüli körülményeknek?

20. Az Audiencia Provincial de Alicante (Spanyolország) által 2015. június 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-307/15. és C-308/15. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon elvvel, amely szerint a tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve azon körülmény, hogy egy kölcsönszerződésben foglalt küszöb-kikötésnek a tisztességtelen jelleg miatti semmisségéből eredő visszafizetési kötelezettség ne a szerződés megkötésének időpontjára, hanem egy későbbi időpontra rendelkezzen visszaható hatállyal?

2) A tisztességtelen kikötésből eredő visszaható hatály korlátozását megalapozó, az érdekelték jóhiszeműségére vonatkozó feltétel az uniós jog olyan önálló fogalmának tekinthető-e, amelyet az összes tagállamnak egységesen kell értelmeznie?

3) Igenlő válasz esetén, milyen feltételeket kell figyelembe venni az érdekelték jóhiszeműségének

¹ A megjelölt ügyekben feltett 1)-7) számú kérdések szó szerint megegyeznek.

megállapításához?

4) A fentiekől függetlenül, megfelel-e az érdekeltek jóhiszeműségének az eladó vagy szolgáltató azon magatartása, amely a szerződés létrejöttkor az átláthatóságnak a kikötés tisztességtelen jellegét meghatározó hiányát idézte elő?

5) A súlyos zavarok kockázata, amely a tisztességtelen kikötésből eredő visszaható hatály korlátozásának alapjául szolgál, az uniós jog olyan önálló fogalmának tekinthető-e, amelyet az összes tagállamnak egységesen kell értelmeznie?

6) Igenlő válasz esetén, milyen feltételeket kellene figyelembe venni?

7) A súlyos zavarok kockázatát úgy kell-e értékelni, hogy csak az eladó vagy szolgáltató számára okozott súlyos zavarokat kell figyelembe venni, vagy a szóban forgó küszöb-kikötés alapján kifizetett összegek teljes visszatérítése hiányában a fogyasztóknál bekövetkezett vagyonvesztést is tekintetbe kell venni?

8) Összeegyeztethető-e a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon elvvel, amely szerint a tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve, és az Európai Unió Alapjogi Chartája (2) 47. cikke által elismert hatékony jogorvoslathoz való joggal az a körülmény, hogy egy fogyasztóvédelmi egyesület által [három] pénzügyi ellen indított eljárás keretében egy „küszöb-kikötés” semmisségének megállapításából eredő helyreállítási jogkövetkezmény korlátozása automatikusan kiterjed a különböző pénzügyi intézetekkel jelzálogkölcön-szerződést kötő fogyasztók által egy „küszöb-kikötés” tisztességtelen jellege miatt indított egyéni keresetekre is?

Munkaügyi ügyszak

16. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2015. április 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-159/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 2. cikke (2) bekezdésének a) pontját, valamint 6. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapeljárásban szó van, amely szerint az olyan tanulmányi időket és a szövetségi állammal fennálló szerződéses közszolgálati alkalmazotti jogviszonyban töltött olyan időket, amelyekre tekintettel járulékot kellett fizetni a kötelező nyugdíjbiztosításba, köztisztviselői nyugdíj megszerzése céljából a szolgálatba lépést megelőző, szolgálati idővel egyenértékű időkként

a) figyelembe veszik, amennyiben a 18. életév betöltését követő időkről van szó, minek során a társadalombiztosítási szerv ebben az esetben a társadalombiztosítási jogszabályok szerint ezen idők beszámításáért átviteli díjat fizet a szövetségi állam részére; ezzel szemben

b) nem veszik figyelembe, amennyiben a 18. életév betöltését megelőző időkről van szó, minek során a be nem számítás esetében az ilyen időkre a szövetségi állam nem részesül átviteli díjban, és a biztosított számára visszatérítik a nyugdíjbiztosítási járulékot, különösen, ha azt is fontolóra vesszük, hogy ezen időknél az uniós jog által kikényszerített utólagos beszámítása esetén fennállna annak lehetősége, hogy a társadalombiztosítási szerv visszaköveteli a köztisztviselőtől a visszatérítendő összeget, valamint, hogy a társadalombiztosítási szervnek utólagosan átviteli díj fizetésére vonatkozó kötelezettsége keletkezik a szövetségi állam felé?

17. A Centrale Raad van Beroep (Hollandia) által 2015. május 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-209/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkét, hogy azzal összeegyeztethetetlen az olyan nemzeti rendelkezés, mint a Barp [(Besluit algemene rechtspositie politie; a rendőrség általános jogállásáról szóló rendelet)] 19. cikke, amelynek értelmében a jogellenesen felmentett köztisztviselő nem szerez jogosultságot szabadságra a felmentés napja és a közszolgálati jogviszony helyreállításának napja, illetve a végül jogszerű felmentés napja közötti időszakban?

2) Amennyiben az első kérdésből az következik, hogy a kérdéses időszakban keletkezett szabadságra való jogosultság, úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkét, hogy azzal összeegyeztethetetlen a Barp 23. cikke, amelynek értelmében a tárgyév végén csak korlátozott óraszámban vihető át a szabadság az azt követő évre, és a szabadság fennmaradó, ki nem vett óráira való jogosultság megszűnik?

18. A Bundesarbeitsgericht (Németország) által 2015. május 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-216/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Alkalmazandó-e a munkaerő-kölcsönzés keretében történő munkavégzésről szóló, 2008. november 19-i 2008/104/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdése valamely egyesületi tagnak egy másik vállalkozásnál való, e másik vállalkozás szakmai és szervezeti irányítása melletti munkavégzésre történő kikölcsönzésére, ha az egyesületi tag az egyesületbe való belépésekor kötelezettséget vállalt arra, hogy teljes munkaejét harmadik személyek rendelkezésére is bocsátja, amelyért az egyesületi tag az egyesülettől az adott tevékenység esetében szokásos szempontok alapján kiszámított havi díjazásban, az egyesület pedig a kikölcsönzésért az egyesületi tag munkaerőköltségeinek megtérítésében, valamint adminisztrációs költség-átalányban részesül?

19. A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Spanyolország) által 2015. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-258/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összeegyeztethető-e a 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének, 4. cikke (1) bekezdésének és 6. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmezésével a Baszkföldi Autonóm Község Rendőrségénél a rendőri álláshelyek betöltésére irányuló pályázatokon való részvétel feltételeként a 35 éves felső korhatár rögzítése?

Polgári ügyszak

48. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2015. április 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-163/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének első mondatával a közösségi védjegy bitorlása miatti igények közösségi védjegylajstromba nem bejegyzett engedélyes általi érvényesítése?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: ellentétes-e a közösségi védjegyről szóló, 2009.

február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének első mondatával az olyan nemzeti joggyakorlat, amely szerint az engedélyes perbizomány útján érvényesítheti a védjegyjogosult igényeit a bitorlóval szemben?

49. A Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia) által 2015. április 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-185/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 6. cikkének 3. pontja szerinti viszontkeresetet, hogy az magában foglalja az alperes eredeti keresete alapján indult eljárásban az azt követően – a nemzeti jog értelmében vett – viszontkeresetként előterjesztett kérelmet is, hogy az eljáró bíróság a felülvizsgálati eljárásban hatályon kívül helyezte a jogerőssé és végrehajthatóvá vált ítéletet, és az ügyet visszautalta az elsőfokú bírósághoz új vizsgálat lefolytatása céljából, a felperes azonban a jogalap nélküli gazdagodásra alapozott viszontkeresetében azon összeg visszafizetését kéri, amelyet az alperes eredeti keresete alapján indult eljárásban meghozott, majd hatályon kívül helyezett ítélet alapján kellett megfizetnie?

2) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése szerinti, „fogyasztói szerződésekkel kapcsolatos” fogalmat, hogy az magában foglalja azt a helyzetet is, amikor a fogyasztó keresetét – amelyben egy jogalap nélküli gazdagodásra alapozott igényt érvényesít – a nemzeti jog értelmében vett, az eredeti keresethez kapcsolódó viszontkeresetként terjeszti elő, amely kereset azonban a 44/2001 rendelet említett rendelkezésével összhangban fogyasztói szerződéshez kapcsolódó ügyre vonatkozik, és amellyel a felperes fogyasztó az alperes eredeti keresete alapján indult eljárásban hozott, (később) hatályon kívül helyezett ítélet alapján megfizetett, vagyis a fogyasztói szerződéssel kapcsolatos ügyből eredő összeg visszafizetését kéri?

3) Amennyiben a fentiekben leírt esetben a joghatóság nem alapítható sem a viszontkeresetre vonatkozó joghatósági szabályokra, sem a fogyasztói szerződésekre vonatkozó joghatósági szabályokra:

a) úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 5. cikkének 1. pontja szerinti „szerződéses igény” fogalmát, hogy az magában foglalja azt a keresetet is, amellyel a felperes egy jogalap nélküli gazdagodásra alapozott igényt érvényesít, de amelyet a nemzeti jog értelmében vett, a felek közötti szerződéses jogviszonyra vonatkozó, az alperes eredeti keresetéhez kapcsolódó viszontkeresetként terjeszt elő, amennyiben a jogalap nélküli gazdagodásra alapozott igény tárgya a felperes által az alperes eredeti keresete alapján indult eljárásban meghozott, (később) hatályon kívül helyezett ítélet alapján megfizetett, vagyis a szerződéses igénnyel kapcsolatos ügyből származó összeg visszafizetése?

amennyiben az előző kérdésre igenlő válasz adható:

b) A fentiekben leírt esetben a 44/2001 rendelet 5. cikkének 1. pontja értelmében vett teljesítés helye szerinti joghatóságot a jogalap nélküli gazdagodásra alapozott keresetből eredő kötelezettségek teljesítésére vonatkozó szabályok alapján kell-e megvizsgálni?

50. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2015. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-219/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Az-e a [93/42/EGK tanácsi] irányelv célja és szándéka, hogy a minőségbiztosítási rendszer felülvizsgálatával, a gyártmányterv vizsgálatával és a felügyelettel megbízott kijelölt szervezet a III. osztályba tartozó orvostechnikai eszközök esetében valamennyi lehetséges páciens védelme érdekében tevékenykedjen, és ezért felróható kötelezettségszegés esetén közvetlenül és korlátlanul felelhessen az

érintett páciensekkel szemben?

Az következik-e a 93/42/EGK irányelv II. mellékletének hivatkozott pontjaiból, hogy a minőségbiztosítási rendszer felülvizsgálatával, a gyártmányterv vizsgálatával és a felügyelettel megbízott kijelölt szervezetet a III. osztályba tartozó orvostechnikai eszközök esetében általános vagy legalább eseti termékvizsgálati kötelezettség terheli?

Az következik-e a 93/42/EGK irányelv II. mellékletének hivatkozott pontjaiból, hogy a minőségbiztosítási rendszer felülvizsgálatával, a gyártmányterv vizsgálatával és a felügyelettel megbízott kijelölt szervezetet a III. osztályba tartozó orvostechnikai eszközök esetében általános vagy legalább eseti kötelezettség terheli a tekintetben, hogy áttekintse a gyártó üzleti iratait, és/vagy előre be nem jelentett ellenőrzéseket hajtson végre?

51. A Rechtbank de Haag (Hollandia) által 2015. május 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-230/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Későbbi egyezménynek tekintendő-e (adott esetben a Gerechthof Den Haag 2013. november 26-i ítéletének 28–34. pontjában említett okokból) a szellemi tulajdonról szóló Benelux egyezmény, és annak 4.6. cikke ezért nem minősül a 44/2001 rendelet 71. cikke értelmében vett különös rendelkezésnek?

Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2) Az következik-e a 44/2001 rendelet 22. cikkének 4. pontjából, hogy a belga, a holland és a luxemburgi bíróságok is rendelkeznek joghatósággal a jogvita eldöntésére?

3) Amennyiben nem: ebben az esetben hogyan kell meghatározni a jelen ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, hogy a belga, a holland vagy a luxemburgi bíróságok rendelkeznek-e joghatósággal? Alkalmazható-e (mégis) a joghatóság e (konkrét) meghatározásakor a szellemi tulajdonról szóló Benelux egyezmény 4.6. cikke?

52. A Cour d'appel de Bruxelles (Belgium) által 2015. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-268/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Megköveteli-e a közösségi jog, és különösen a tényleges érvényesülés elve, hogy bizonyos – különösen a jelen határozat 38. pontjában leírt – körülmények között az olyan nemzeti elévülési idő, mint amelyet az államháztartásról szóló, egységes szerkezetbe foglalt törvények 100. cikke rögzít, amely magánszemély által a belga állam ellen az EK-Szerződés 43. cikkének (jelenleg EUMSZ 49. cikk) a jogalkotó általi megsértése miatt előterjesztett kártérítési kérelemre alkalmazandó, csak akkor kezdődjön el, amikor ezt a jogsértést megállapították, vagy ellenkezőleg, a tényleges érvényesülés elve ilyen körülmények között megfelelően biztosított az e magánszemély rendelkezésére álló azon lehetőség révén, hogy végrehajtói végzés kézbesítése révén megszakíthatja az elévülést?

2) Úgy kell-e értelmezni az EK 43., EK 49. és EK 56. cikket, valamint a „tisztán belső helyzet” fogalmát, amely korlátozhatja annak lehetőségét, hogy valamely jogalany nemzeti bíróság előtti jogvita keretében e rendelkezésekre hivatkozhasson, hogy azok kizárják az uniós jog alkalmazását egy belga állampolgár és a belga állam közötti, a közösségi jog állítólagos megsértésével okozott kár megtérítésére irányuló jogvitában, ahol a közösségi jog állítólagos megsértését az 1982. december 30-i 143. sz. királyi rendelet 3. cikkéhez hasonló, a saját állampolgárokra és más tagállamok állampolgáira megkülönböztetés nélkül alkalmazandó belga jogszabály elfogadása és hatályban tartása jelenti?

3) Úgy kell-e értelmezni az uniós jog elsőbbségének elvét és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését, hogy azok nem engedik meg a jogerő szabályától való eltérést, ha valamely, az uniós joggal ellentétesnek bizonyuló, jogerőre emelkedett bírósági határozat felülvizsgálatáról vagy hatályon kívül helyezéséről van szó, ezzel szemben azonban megengedik a jogerőre vonatkozó nemzeti szabály alkalmazásától való eltérést, ha az megkövetelné e jogerőre emelkedett, azonban az uniós joggal ellentétes bíróság határozat alapján egy másik olyan bírósági határozat elfogadását, amely fenntartaná az uniós jog ezen első bírósági határozat általi megsértését?

4) Meg tudná-e erősíteni a Bíróság, hogy az a kérdés, hogy a jogerő szabályától el kell-e térni a jogerőre emelkedett, az uniós joggal ellentétes bírósági határozat esetén az e határozat felülvizsgálata vagy hatályon kívül helyezése iránti kérelem keretében, a Da Costa ítélete és Cilfit ítélete értelmében nem jelent azzal a kérdéssel lényegében megegyező kérdést, amely az uniós joggal ellentétes jogerő szabályára vonatkozik egy (új) olyan határozat iránti kérelem keretében, amely határozatnak meg kellene ismételnie az uniós jog megsértését, így a végső fokon eljáró bíróság nem mentesülhet az előzetes döntéshozatalra utalásra vonatkozó kötelezettsége alól?

53. A Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Egyesült Királyság) által 2015. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-275/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: az irányelv) 9. cikkének, különösen azon fordulatának értelmezésével kapcsolatban, miszerint „Ez az irányelv nem érinti a különösen [...] a műsorközvetítő szolgáltatások kábelrendszereihez való hozzáférésre [...] vonatkozó rendelkezéseket.”

1) Megengedi-e a hivatkozott rendelkezés valamely nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazásának folytatását a „kábel” szónak a nemzeti jog szerinti értelmezése szerint, vagy a 9. cikk e részének hatályát a „kábel” szónak az uniós jog szerinti értelmezése határozza meg?

2) Amennyiben a 9. cikkben szereplő „kábel” szó jelentését az uniós jog határozza meg, mit kell az alatt érteni? Különösen:

- a) Van-e annak technológiaspecifikus meghatározása, amely szerint az kizárólag a hagyományos kábeles szolgáltatók által működtetett szokásos kábelhálózatokra terjed ki?
- b) Vagy éppen ellenkezőleg, azt technológiailag semlegesen kell értelmezni, mint amely magában foglalja a működési elvében hasonló szolgáltatásokat is, amelyeket az internet segítségével közvetítenek?
- c) Bármely esetben, magában foglalja-e mikrohullámú energia rögzített földi pontok közötti továbbítását?

3) Vonatkozik-e a hivatkozott kifejezés (1) olyan rendelkezésekre, amelyek megkövetelik a kábeles hálózatoktól, hogy azok bizonyos közvetítéseket továbbközvetítsenek, vagy (2) olyan rendelkezésekre, amelyek engedélyezik a közvetítések kábel útján való továbbközvetítését a) amennyiben a továbbközvetítések egyidejűek és azok arra a területre vannak korlátozva, ahová a közvetítéseket vételre szánták, illetve b) amennyiben a közvetítések továbbközvetítése olyan csatornákon történik, amelyekre bizonyos közszolgáltatási kötelezettség vonatkozik?

4) Amennyiben a 9. cikkben szereplő „kábel” szó hatályát a nemzeti jog határozza meg, vonatkoznak-e erre a nemzeti jogi rendelkezésre a szerzői jogok tulajdonosainak és a kábelhálózatok tulajdonosainak jogai, valamint a közérdek közötti arányosságra és megfelelő egyensúlyra vonatkozó uniós elvek?

5) A 9. cikk csak olyan nemzeti jogi rendelkezésekre vonatkozik-e, amelyek az irányelv elfogadásakor vagy annak hatálybalépésekor vagy az annak átültetésére rendelkezésre álló idő lejártakor hatályban voltak, vagy azokra a később meghozott nemzeti jogi rendelkezésekre is vonatkozik, amelyek a

műsorközvetítő szolgáltatások kábelrendszereihez való hozzáférésekről szólnak?

54. A Harju Maakohus (Észtország) által 2015. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-280/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: észt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A Harju Maakohus előzetes döntéshozatal céljából a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (kodifikált változat) értelmezésére irányuló következő kérdéseket terjeszti elő:

- 1) A közösségi védjegy bíróságnak akkor is el kell rendelnie a 102. cikk (1) bekezdése szerinti intézkedést, ha a felperes ezt nem kéri a keresetében, és a felek nem állítják, hogy az alperes valamely közösségi védjegyet egy bizonyos múltbeli napot követően bitorolt, illetve kísérelt meg bitorolni, vagy az említett rendelkezés első mondata értelmében vett „nyomós ok” áll fenn akkor, ha nem érvényesítenek ilyen tartalmú igényt, és nem hivatkoznak erre a körülményre?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a 9. cikk (3) bekezdését, hogy a közösségi védjegy jogosultja a védjeggyel azonos megjelölésnek a védjegybejelentés meghirdetésétől a védjegy lajstromozásának meghirdetéséig tartó időszakban történő használatáért harmadik féltől csak megfelelő összegű kártérítést kérhet a 9. cikk (3) bekezdésének második mondata alapján, nem kérheti azonban a bitorlással szerzett gazdagodás szokásos értékének és a károknak a megtérítését, a védjegybejelentés meghirdetéséig tartó időszak tekintetében pedig megfelelő összegű kártérítésre sem jogosult?
- 3) Milyen típusú költségeket és egyéb kártérítéseket foglal magában a 9. cikk (3) bekezdésének második mondata szerinti megfelelő összegű kártérítés, és beletartozhat-e abba – és milyen körülmények között – többek között a védjegyjogosult nem vagyoni kárának megtérítése is?

Közigazgatási ügyszak

165. A Finanzgericht Düsseldorf (Németország) által 2015. április 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-183/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a 2008. szeptember 19-i 1031/2008/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet (2) I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrát, hogy a 9027 10 10 vámtarifaszám alá kell besorolni a végzésben közelebbről meghatározott, ultraibolya kisugárzással működő aerodinamikai részecskemérő készülékeket és kézi részecskeszámlálót?

166. A Finanzgericht Münster (Németország) által 2015. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-186/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Kötelesek-e alkalmazni a tagállamok a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv 175. cikkének (1) bekezdésében foglalt kerekítési szabályt akkor, ha a hivatkozott irányelv 173. cikke (2) bekezdésének a), b), c) vagy d) pontjában foglalt különleges módszerek egyikét alkalmazva számítják ki a levonási hányadot?
- 2) Kötelesek-e alkalmazni a tagállamok a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv 175. cikkének (1) bekezdésében foglalt kerekítési szabályt az előzetesen felszámított hea 2006/112/EK irányelv 184. és azt követő cikkei szerinti korrekciója esetén akkor, ha a hivatkozott irányelv 173. cikke (2) bekezdésének a), b), c) vagy d) pontjában foglalt különleges módszerek egyike,

illetve a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikke (5) bekezdése harmadik albekezdésének a), b), c) vagy d) pontja alapján számítják ki a 2006/112/EK irányelv 175. cikkének (1) bekezdése szerinti levonási hányadot?

3) Kötelesek-e a tagállamok úgy elvégezni az adólevonás 2006/112/EK irányelv 184. és azt követő cikkei szerinti korrekcióját a kerekítési szabály – második kérdés – alkalmazásával, hogy az előzetesen felszámított hea korrigálandó összegét az adóalany javára egész százalékegységre kell felfelé vagy lefelé kerekíteni?

167. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-199/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a 2004/18 irányelvnek az ésszerűség elve fényében is értelmezett 45. cikkével, valamint az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkel az olyan nemzeti szabályozás, amely az értékhatáron felüli közbeszerzési eljárás keretében lehetővé teszi a társadalombiztosítási intézetek által kiállított igazolás hivatalból történő igénylését, és arra kötelezi az ajánlatkérőt, hogy kizáró oknak tekintse az olyan korábbi járulékfizetési kötelezettségszegést tartalmazó igazolást, amely a részvétel időpontjában fennállt, de az eljárásban érvényes és megfelelő DURC alapján részt vevő gazdasági szereplő előtt ismeretlen volt, és az odaítélés vagy a hivatalból lefolytatott ellenőrzés időpontjában egyébként már nem állt fenn?

168. A Commissione Regionale di Milano (Olaszország) által 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-202/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Tekintettel arra, hogy az olasz jogalkotó a felek által meghatározott ellenszolgáltatás teljes vagy részleges meg nem fizetése esetén történő adóalap csökkentés, illetőleg az adóköteles tevékenységet terhelő héának az előbbi esetben történő korrekciója vonatkozásában élt a 2006/112/EK irányelv 90. cikkének (2) bekezdése és 185. cikke (2) bekezdésének második albekezdése (a 2006/112/EK irányelv elfogadása előtt pedig a 77/388/EGK irányelv 11. cikke C. részének (1) bekezdése és 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának második mondata) által biztosított lehetőséggel, összeegyeztethető e az arányosságnak és a tényleges érvényesülésnek az EUMSZ által meghatározott elvével, valamint a hea alkalmazását szabályozó semlegesség elvével az olyan korlátozások alkalmazása, amelyek lehetetlenné vagy túlságosan nehézé teszik az adóalany számára, hogy a teljes egészében vagy részben meg nem fizetett ellenszolgáltatásra vonatkozó adót visszaigényelje?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén összeegyeztethető e a fent hivatkozott elvekkel a 633/1972. sz. DPR 26. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló olyan rendelkezés, amely az uniós tagállam [eredeti 16. o.] adóhatóságának gyakorlatában az adó-visszaigénylés jogát annak bizonyításától teszi függővé, hogy előzőleg eredménytelenül került sor csődeljárás vagy végrehajtási eljárás kezdeményezésére, még akkor is, ha az ilyen eljárások az esedékes követelés összegére, behajtásának kimenetelére és a végrehajtási eljárás vagy csődeljárás költségeire tekintettel gazdaságilag ésszerűtlenek?

169. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2015. május 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-214/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Lehetővé teszi-e az uniós jog, különösen a 2004/18 irányelv 55. cikke valamely építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződés odaítélési eljárása keretében egy ajánlattevő ajánlatának azonnali kizárását, ha az a benyújtás időpontjában nem tartalmazza az ajánlat „kirívóan alacsony árát” igazoló dokumentumot, amennyiben az eljárásra vonatkozó dokumentáció előírja az említett követelmény teljesítésének feltételét [az ajánlati felhívás 9. pontjának C1) alpontja]?

170. A Hof van Beroep te Brussel (Belgium) által 2015. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-221/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a 2011/64/EU irányelv – adott esetben az Európai Unió 2000. december 7-i Alapjogi Chartájának 20. és 21. cikkével összefüggésben értelmezett – 15. cikkének (1) bekezdésével az olyan nemzeti intézkedés, amely minimumárak betartására kötelezi a kiskereskedőket azáltal, hogy megtiltja számukra, hogy a gyártó/importőr által az adójegyen feltüntetett ár alatti árat alkalmazzanak a dohánytermékekre?

2) Ellentétes-e az EUMSZ 34. cikkel az olyan nemzeti intézkedés, amely minimumárak betartására kötelezi a kiskereskedőket azáltal, hogy megtiltja számukra, hogy a gyártó/importőr által az adójegyen feltüntetett ár alatti árat alkalmazzanak a dohánytermékekre?

3) Ellentétes-e az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 4. cikk (3) bekezdésével az olyan nemzeti intézkedés, amely minimumárak betartására kötelezi a kiskereskedőket azzal, hogy megtiltja számukra, hogy a gyártó/importőr által az adójegyen feltüntetett ár alatti árat alkalmazzanak a dohánytermékekre?

171. A Tribunale di Reggio Calabria (Olaszország) által 2015. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-225/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. cikket, valamint az egyenlő bánásmód és a tényleges érvényesülés elveit, hogy azokkal ellentétes a szerencsejátékokkal kapcsolatos olyan nemzeti szabályozás, amely olyan új pályázatnak (a 2012. április 26-i 44. sz. törvény [10. cikkének (9 g) bekezdésében] foglaltak szerinti) kiírását írja elő koncessziók odaítélése tekintetében, amely a gazdasági és pénzügyi kapacitásra vonatkozó követelmény nemteljesítése esetén a pályázatból történő kizárást előíró kikötést tartalmaz, amennyiben a két különböző pénzintézetől származó két banki referencia mellett alternatív kritériumok nem kerültek előírásra?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 47. cikkét, hogy azzal ellentétes a szerencsejátékokkal kapcsolatos olyan nemzeti szabályozás, amely olyan új pályázatnak (a 2012. április 26-i 44. sz. törvény [10. cikkének (9 g) bekezdésében] foglaltak szerinti) kiírását írja elő koncessziók odaítélése tekintetében, amely a gazdasági és pénzügyi kapacitásra vonatkozó követelmény nemteljesítése esetén a pályázatból történő kizárást előíró kikötést tartalmaz iratok és a szupranacionális szabályozás által megkövetelt alternatív választási lehetőségek hiányának okán?

172. A Curtea de Apel Constanța (Románia) által 2015. május 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-234/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az EUMSZ 110. cikkel ellentétes-e az, hogy a 9/2012 törvény 4. cikkének a) pontja értelmében a közösségi térségből származó használt gépjárművek tekintetében a gépjárműnek a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál történő átíratásakor, az első tulajdonos által a gépjármű tulajdonjogának Romániában történő megszerzésekor, valamint a forgalmi engedély és a rendszám kiadásakor kivetett szennyezőanyag-kibocsátás utáni adó megfizetésének kötelezettsége kerül bevezetésre, amely adót a belföldi gépjárművek tulajdonjogának átruházásakor is alkalmazni kell, kivéve, ha ezt az adó vagy valamely hasonló adó már megfizetésre került?

173. A Curtea de Apel Constanța (Románia) által 2015. május 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-235/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az EUMSZ 110. cikkel ellentétes-e az, hogy a 9/2013 rendelet 4. cikkének d) pontja értelmében a közösségi térségből származó használt gépjárművek tekintetében a használt gépjármű tulajdonjogának átíratásakor kivetett környezetvédelmi illeték megfizetésének kötelezettsége kerül bevezetésre, amennyiben a bíróság elrendelte a gépjárműveket és személygépjárműveket terhelő különleges adó, a gépjárművek szennyezési adója, vagy a szennyezőanyag-kibocsátás utáni adó visszatérítését vagy az ezek megfizetése nélkül történő nyilvántartásba vételt?

174. A Curtea de Apel Constanța (Románia) által 2015. május 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-236/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az EUMSZ 110. cikkel ellentétes-e az, hogy a 9/2013 rendelet 4. cikkének a) pontja értelmében a közösségi térségből származó használt gépjárművek tekintetében a használt gépjárműnek a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál a törvény értelmében történő átíratásakor, a gépjármű tulajdonjogának az első romániai tulajdonos általi megszerzésekor, valamint a forgalmi engedély és a rendszám kiadásakor kivetett környezetvédelmi illeték megfizetésének kötelezettsége kerül bevezetésre?

175. A Tribunal administratif (Luxemburg) által 2015. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-238/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Igazolható-e a luxemburgi állam által hivatkozott oktatáspolitikai és költségvetési politikai megfontolásokkal a loi du 22 juin 2000 concernant l'aide financière de l'État pour études supérieures-be (a felsőoktatási tanulmányokhoz nyújtott állami pénzügyi támogatásokról szóló, 2000. június 22-i törvény) a 2013. július 19-i törvénnyel beiktatott 2bis. cikk által a Luxemburgi Nagyhercegségben lakóhellyel nem rendelkező tanulóakra vonatkozóan bármilyen egyéb kapcsoló tényezőnek, azaz annak figyelmen kívül hagyásával előírt feltétel, hogy e tanulók olyan munkavállalók gyermekei, akiket a pénzügyi támogatás kérelmezésének időpontjában már legalább öt éve megszakítás nélkül Luxemburgban foglalkoztattak vagy ott folytatták tevékenységüket, valamint e feltétel megfelelő és arányos-e a kitűzött cél, vagyis annak vonatkozásában, hogy ösztönözze a felsőfokú végzettséggel

rendelkező személyek arányának növelését, arra törekedve, hogy e személyek, miután éltek a szóban forgó támogatási rendszer által – adott esetben külföldön folytatott – tanulmányaik finanszírozása céljából nyújtott lehetőséggel, visszatérjenek Luxemburgba annak érdekében, hogy az így megszerzett ismereteiket e tagállam gazdasága fejlesztésének szolgálatába állítsák?

176. A Najvyšší súd Slovenskej republik (Szlovákia) által 2015. május 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-243/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Biztosítható-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke szerinti hatékony jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jog az Európai Unió által elsősorban a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelvvel megállapított feltételek mellett megalkotott, magas színvonalú környezetvédelemhez való jog, közelebről a nyilvánosságnak egy olyan projektre vonatkozó véleménye beszerzésének elősegítéséhez való jog feltételezett megsértése esetén, amely lényeges hatással bírhat a NATURA 2000 elnevezésű európai ökológiai hálózatba tartozó különleges természetvédelmi területekre, valamint biztosíthatóak-e a felperes mint környezetvédelemmel nemzeti szinten foglalkozó nonprofit egyesület által a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáféréstől, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló egyezmény 9. cikke alapján és az Európai Unió Bíróságának a C-240/09. sz. ügyben 2011. március 8-án hozott ítéletében megjelölt keretek között érvényesített jogok akkor is, ha a nemzeti bíróság olyan határozat felülvizsgálatára vonatkozó jogvitában szünteti meg a bírósági vizsgálatot, amely közigazgatási engedélyezési eljárásban – csakúgy, mint a jelen ügyben – megtagadja az ügyfél jogállását [az egyesülettől], és felhívja [az egyesületet] arra, hogy arra hivatkozással terjesszen elő felülvizsgálati kérelmet, hogy az említett közigazgatási eljárásban való részvételét megtagadták?

177. A Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgium) által 2015. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-250/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összeegyeztethetetlen-e az uniós joggal, különösen az egyenértékűség elvével és a tényleges érvényesülés elvével valamely tagállam olyan jogszabályainak alkalmazása, amelyek értelmében a valamely nemzeti jogszabályon alapuló közigazgatási intézkedésekkel és rendeletekkel szemben érvényesíthető igazgatási vagy igazságszolgáltatási jogorvoslatok nem állnak ismét rendelkezésre akkor, ha az Európai Unió Bíróságának az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke (korábbi EK 234. cikk) értelmében meghozott ítélete úgy határoz, hogy valamely nemzeti jogszabály sérti az uniós jogot, miközben valamennyi érintett benyújthatja az alkotmánybírósághoz a nemzeti jogszabály semmissé nyilvánítása iránti kérelmet akkor, ha az alkotmánybíróságnak a valamely nemzeti bíróság kérdésére vonatkozó előzetes döntését tartalmazó ítélete megállapítja azt, hogy a hivatkozott nemzeti jogszabály sérti az alkotmányt, és az alkotmánybíróságnak az ezen kérelemre válaszul meghozott, semmisségről rendelkező ítélete alapján ismét rendelkezésre állnak az ezen semmissé nyilvánított nemzeti jogszabályon alapuló közigazgatási intézkedésekkel és rendeletekkel szemben előterjeszhető igazgatási vagy igazságszolgáltatási jogorvoslatok?

178. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2015. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-267/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A jelen ügyben szereplőhöz hasonló olyan helyzetben, amelyben az adóalany épületet építtetett, és azt

a költségeket nem fedező áron eladta, miközben az épület vevője ezen épület bizonyos részét harmadik személynek ingyenes használatra engedi át, az épület felépítése ellenében felszámított héa teljes összegét vagy csak e héa azon épületrészekkel arányos részét jogosult-e levonni az adóalany, amelyeket a vevő gazdasági tevékenységekre használ (a jelen ügyben ellenérték fejében történő bérbeadásra)?

179. A Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Egyesült Királyság) által 2015. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-272/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Sérti-e a 2013. április 24-i 377/2013/EU európai parlamenti és tanácsi határozat (a továbbiakban: határozat) az egyenlő bánásmód általános uniós elvét annyiban, amennyiben felfüggeszti a (számos aktussal, többek között a 2008. november 19-i 2008/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított) 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv által a kibocsátási egységek átadására vonatkozóan előírt követelmények alkalmazását az EGT-államok és szinte valamennyi nem EGT-állam közötti járatok tekintetében, de az alkalmazás e felfüggesztését nem terjeszti ki az EGT-államok és Svájc közötti járatokra?

2) Amennyiben igen, milyen jóvátételt kell biztosítani a Swiss International Airlines AG helyzetében lévő olyan kérelmezőnek, aki az EGT államok és Svájc között 2012-ben üzemeltetett járatok tekintetében kibocsátási egységeket adott át, annak érdekében, hogy olyan helyzetbe hozzák, mintha nem zárták volna ki az EGT-államok és Svájc közötti járatokat az alkalmazás felfüggesztése alól? Különösen:

- a) Ki kell-e javítani a kibocsátási egység forgalmi jegyzéket annak érdekében, hogy tükrözze azon kibocsátási egységek alacsonyabb számát, amelyeket az ilyen kérelmezőnek akkor kellett volna átadnia, ha a Svájcba irányuló és onnan induló járatokra is vonatkozott volna az alkalmazás felfüggesztése?
- b) Ha igen, akkor (kell-e, és ha igen) milyen intézkedést kell tennie az illetékes nemzeti hatóságnak és/vagy a nemzeti bíróságnak annak érdekében, hogy az átadott további kibocsátási egységeket visszaadják az ilyen kérelmezőnek?
- c) Jogosult-e az ilyen kérelmező az EUMSZ 340. cikk alapján kártérítést követelni az Európai Parlamenttől és a Tanácstól azon veszteségek miatt, amelyeket a további kibocsátási egységeknek a határozat alapján való átadása miatt szenvedett el?
- d) Kell-e valamilyen más formában jogorvoslatot biztosítani a kérelmezőnek, és ha igen, milyen jogorvoslatot?

180. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2015. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-273/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e az 1257/99 rendelet és a 817/2004 rendelet célkitűzéseivel, valamint az arányosság elvével a 817/2004 rendelet 71. cikkének (2) bekezdésében előírt jogkövetkezmények alkalmazása egy már eredetileg bejelentett olyan területrésze vonatkozóan nyújtott agrár-környezetvédelmi támogatással kapcsolatban, amely tekintetében öt éven keresztül teljesültek a támogatás kifizetésére előírt feltételek?

2) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkét, annak 52. cikkével összefüggésben, hogy azokkal összeegyeztethető a 817/2004 rendelet 71. cikkének (2) bekezdésében előírt jogkövetkezmények alkalmazása egy olyan területrésze vonatkozásában nyújtott agrár-környezetvédelmi támogatással kapcsolatban, amelynek tekintetében öt éven keresztül teljesültek a

támogatás kifizetésére előírt feltételek?

3) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 52. cikkét, hogy az lehetővé teszi azon jogkövetkezmények alkalmazásának mellőzését, amelyek a rendeletben és az e rendelet alapján a tagállamok által elfogadott jogszabályokban kötelezőnek tekintendők, ha a konkrét esetben olyan különös körülmények állnak fenn, amelyekből az tűnik ki, hogy a vonatkozó korlátozás aránytalanak minősíthető?

4) Az 1257/99 rendelet és a 817/2004 rendelet célkitűzéseire, valamint arra figyelemmel, hogy e jogszabályok korlátozzák a tagállamok számára biztosított mozgásteret, elfogadható-e, hogy az ügy érdemét vizsgáló bíróság teljes egészében mellőzze „a mezőgazdasági és a természeti környezet minőségének javítását célzó állami és uniós vidékfejlesztési támogatás nyújtására, kezelésére, és felülvizsgálatára vonatkozó rendelet” címet viselő 2010. március 23-i 295. sz. minisztertanácsi rendelet 84. cikkének alkalmazását, amely rendelkezés a támogatás visszafizetését írja elő abban az esetben, ha alkalmazása a konkrét körülmények között az arányosság elvének megsértését eredményezheti, amint az a tagállami jogrendszer szerint is értelmezendő?

181. A Cour du travail de Bruxelles (Belgium) által 2015. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-284/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 1408/71 szociális biztonsági rendelet 67. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha egy tagállam megtagadja a részmunkaidős foglalkoztatásból származó jövedelem kiegészítésére szolgáló munkanélküli járadékokra való jogosultsághoz szükséges szolgálati idők összesítését, amennyiben e foglalkoztatást ebben a tagállamban nem előzte meg semmilyen biztosítási vagy szolgálati idő?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén az 1408/71 szociális biztonsági rendelet 67. cikkének (3) bekezdése összeegyeztethető-e különösen:

— az EUMSZ 48. cikkel, tekintve, hogy az a feltétel, amelyhez a fenti 67. cikk (3) bekezdése a szolgálati idők összesítését köti, jellegénél fogva korlátozza a munkavállalók szabad mozgását és a bizonyos részmunkaidős állásokhoz való hozzáférést,

— az EUMSZ 45. cikkel, amely „magában foglalja az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében”, és rögzíti a munkavállalók ahhoz való jogát, hogy más tagállamokban „tényleges állásajánlatokra jelentkezzenek” (ideértve a részmunkaidős foglalkoztatást is), „e célból a tagállamok területén szabadon mozogjanak”, és „munkavállalás céljából [ott] tartózkodjanak az adott tagállam állampolgárainak foglalkoztatására vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően”,

— az Európai Unió Alapjogi Chartája 15. cikkének (2) bekezdésével, amely kimondja, hogy „az uniós polgárokat az Unió bármely tagállamában megilleti a szabad álláskeresés, munkavállalás, [...] joga”?

182. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2015. június 12-ben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-286/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2008. szeptember 19-i 1031/2008/EK bizottsági rendelet, valamint a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2009. szeptember 30-i 948/2009 bizottsági rendelet 2. b) pontjában és a 3. b) pontjában rögzített

általános értelmezési szabályokat, hogy ha az áru (cseppfolyós gáz) lényeges jellemzőit a gázkeverék valamennyi alkotórésze együttesen határozza meg, és nem lehet külön azonosítani ennek egyetlen összetevőjét sem olyan tényezőként, amely az említett gáz lényeges jellemzőjét adja, feltételezni kell, hogy a 3. b) pontban rögzített általános értelmezési szabály alapján az áru lényeges jellemzőjét adó tényező a keverékben nagyobb arányban jelenlévő anyag?

2) A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK rendelet 218. cikk (1) bekezdésének d) pontja értelmében az áru bejelentője köteles-e pontosan meghatározni a keverékben nagyobb mértékben található anyagok százalékban kifejezett mennyiségét?

3) Ha az áru bejelentője nem határozta meg pontosan a keverékben nagyobb mértékben található anyagok százalékban kifejezett mennyiségét, a jelen ügyben az Európai Unió Kombinált Nomenklatúrájának a bejelentő által használt 2711 19 00 kódját vagy a Valsts ieņēmumu dienests által megjelölt 2711 12 97 kódját kell-e alkalmazni egy olyan gáz tekintetében, amelynek összetételében a metán, az etán és az etilén összege 0,32 %, a propán és a propilén összege 58,32 %; a bután és a butilén összes mennyisége pedig legfeljebb 39,99 %?

183. A Conseil d'État (Belgium) által 2015. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-290/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló 2001/42/EK irányelv 2. cikkének a) pontjából és a 3. cikke (2) bekezdésének a) pontjából az következik-e, hogy e rendelkezések értelmében „tervnek vagy programnak” kell minősülnie egy olyan rendeletnek, amely a szélerőművek létesítésére vonatkozó különböző rendelkezéseket – többek között a biztonságra, az ellenőrzésre, az állapot helyreállítására és a biztosítékra vonatkozó rendelkezéseket, valamint az egyes területrendezési övezetekre tekintettel meghatározott, a zajkibocsátásra vonatkozó előírásokat – tartalmaz, amely rendelkezések olyan közigazgatási engedélyek megadását szabályozzák, amelyek a projektgazdát a belső jog értelmében jogszabály erejénél fogva környezeti hatásvizsgálati kötelezettség hatálya alá tartozó létesítmények létesítésére és üzemeltetésére jogosítják fel?

184. A Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgium) által 2015. június 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-299/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 101. cikket (vagy az EUMSZ 102. cikket), hogy az UEFA úgynevezett „pénzügyi egyensúly követelményére” vonatkozó szabálya vagy „break-even rule” sérti a közösségi jog e rendelkezését, amennyiben az UEFA e szabálya olyan versenykorlátozásokhoz (vagy erőfölénnyel való visszaéléshez) vezet, többek között a befektetéshez való jog korlátozása jelentette „cél általi” versenykorlátozáshoz, amelyek vagy céljuknál fogva versenyellenesek, vagy nem szükségesek az UEFA által követett célok – nevezetesen a labdarúgóklubok hosszú távú pénzügyi stabilitása és az UEFA versenyein a sport integritása – elérése szempontjából, vagy másodlagosan, amelyek nem arányosak e célok elérésével?

2) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 63., 56. és 45. cikket (valamint az EU Alapjogi Chartájának 15. és 16. cikkét), hogy az UEFA úgynevezett „pénzügyi egyensúly követelményére” vonatkozó szabálya vagy „break-even rule” sérti a közösségi jog e rendelkezéseit, amennyiben az UEFA e szabálya a szabad mozgás (tőke, szolgáltatások, munkavállalók) tekintetében olyan akadályokhoz vezet, amelyek nem szükségesek az UEFA által követett célok – nevezetesen a labdarúgóklubok hosszú távú pénzügyi stabilitása és az UEFA versenyein a sport integritása – elérése szempontjából (és amelyek tehát nem igazoltak „közérdeken alapuló nyomós okok” alapján), vagy másodlagosan, amelyek nem arányosak e

célok elérésével?

3) Úgy kell-e értelmezni a közösségi jog fentiekben hivatkozott különböző rendelkezéseit (vagy azok közül egyes rendelkezéseket), hogy az UEFA „a klubok engedélyezéséről és a pénzügyi fair playről szóló szabályzatának” 65. és 66. cikke sérti ezeket a rendelkezéseket (vagy azok közül egyes rendelkezéseket), amennyiben az UEFA e szabálya – még ha a korlátozások/akadályok, amelyekhez vezet, az UEFA klubok közötti versenyein a sport integritásának védelmével szükségszerű viszonyban állnak is – aránytalan és/vagy hátrányosan megkülönböztető jellegű, amennyiben előnyben részesíti bizonyos hitelezők [követeléseinek] kifizetését, és ebből következően kedvezőtlenebb módon kezeli a védelemben nem részesülő hitelezők, többek között a játékosügynökök [követeléseinek] kifizetését?

185. A Cour administrative d’appel de Paris (Franciaország) által 2015. június 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-319/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet 17. cikkében foglalt rendelkezések ellentétesek-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkével, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkével, amelyek a tulajdonhoz való jogot védik, e cikkeket az említett Charta 47. cikkével és az említett egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezve, amelyek a bírósági határozatok ésszerű határidőn belül történő végrehajtását biztosítják, különösen amennyiben ezek a rendelkezések nem írják elő a befagyasztott pénzeszközök felszabadításának lehetőségét akkor, amikor egy harmadik személy egy olyan bírósági határozat alapján fennálló követelést kíván érvényesíteni, amely azt a személyt, akivel szemben a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedést elrendelték, azt ezen elrendelést megelőzően indított eljárás eredményeként az előbbi részére kártérítés fizetésére kötelezték, és ez a két személy semmilyen módon, még közvetetten sem áll kapcsolatban a rendeletben foglalt tevékenységekkel?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

Gazdasági ügyszak

28. A Bíróság (első tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Landgericht Wiesbaden és a Landgericht Kiel [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Stefan Fahnenbrock (C-226/13), Holger Priestoph (C-245/13), Matteo Antonio Priestoph (C-245/13), Pia Antonia Priestoph (C-245/13), Rudolf Reznicek (C-247/13), Hans-Jürgen Kickler (C-578/13), Walther Wöhlk (C-578/13), Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk (C-578/13) kontra Hellenische Republik²

A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkézbesítés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 1393/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelet hatálya alá tartoznak az államkötvény-tulajdonos magánszemélyek által a kibocsátó állammal szemben indított, birtokháborítás és tulajdonzavarás miatti kártérítésre, szerződés teljesítésére és kártérítésre irányuló olyan bírósági keresetek, mint amelyekről az alapügyekben szó van, kivéve ha azok nyilvánvalóan nem tartoznak a polgári vagy kereskedelmi ügyek körébe.

² A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam 8. szám, Gazdasági ügyszak 18. sz. alatt.

29. A Bíróság (első tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Tribunal de commerce de Versailles [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Comité d’entreprise de Nortel Networks SA és társai kontra Cosme Rogeau, a Nortel Networks SA-val szembeni másodlagos fizetésképtelenségi eljárásban bírósági felszámolóbiztosként eljárva, valamint Cosme Rogeau, a Nortel Networks SA-val szembeni másodlagos fizetésképtelenségi eljárásban bírósági felszámolóbiztosként eljárva kontra Alan Robert Bloom és társai (C-649/13. sz. ügy)³

A fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 3/2000/EK tanácsi rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, valamint 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a másodlagos fizetésképtelenségi eljárást megindító tagállam bíróságai a főeljárást megindító tagállam bíróságaival vagylagosan joghatósággal rendelkeznek az adós azon vagyontárgyainak meghatározásával kapcsolatos döntéshozatal tekintetében, amelyekre e másodlagos eljárás hatásai kiterjednek.

Az adós azon vagyontárgyainak meghatározását, amelyekre a másodlagos fizetésképtelenségi eljárás hatásai kiterjednek, az 1346/2000 rendelet 2. cikke g) pontja rendelkezéseinek megfelelően kell elvégezni.

Munkaügyi ügyszak

45. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. június 18-i ítélete (a Pesti Központi Kerületi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Martin Meat Kft. kontra Simonfay Géza, Ulrich Salburg (C-586/13. sz. ügy) ⁴

1) A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány X. melléklete 1. fejezetének (2) és (13) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az Osztrák Köztársaság jogosult e melléklet 1. fejezete (2) bekezdésének megfelelően korlátozni területén a munkaerő rendelkezésre bocsátását, még akkor is, ha e rendelkezésre bocsátás nem valamely, az említett melléklet 1. fejezetének (13) bekezdése értelmében vett érzékeny ágazatot érint.

2) Olyan szerződéses jogviszony esetében, mint az alapügyben szereplő, annak meghatározása érdekében, hogy e szerződéses jogviszonyt a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében vett munkaerő rendelkezésre bocsátásának kell-e minősíteni, minden olyan tényt figyelembe kell venni, amely arra utal, hogy a munkavállaló fogadó tagállamba való kihelyezése képezi, illetve nem képezi azon szolgáltatásnyújtás tulajdonképpeni tárgyát, amelyre az említett szerződéses jogviszony vonatkozik. Főszabály szerint arra, hogy nem e kihelyezés a szóban forgó szolgáltatásnyújtás tulajdonképpeni tárgya, többek között azon körülmények utalnak, hogy a szolgáltatásnyújtó viseli a szerződésben megállapított szolgáltatás nem megfelelő teljesítésének következményeit, és hogy e szolgáltatásnyújtó szabadon határozhatja meg, hány munkavállalónak a fogadó tagállamba való kiküldetését tartja hasznosnak. Ezzel szemben az a körülmény, hogy az a vállalkozás, amely e szolgáltatás kedvezményezettje, az említett szolgáltatásnak az említett szerződésnek való megfelelőségét ellenőrzi, vagy hogy az említett szolgáltatásnyújtó munkavállalóinak általános jellegű utasításokat adhat, önmagában nem enged munkaerő rendelkezésre bocsátásának fennállására következtetni.

³ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 3. szám, Gazdasági ügyszak 8. sz. alatt.

⁴ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Munkaügyi ügyszak 11. sz. alatt.

Polgári ügyszak

38. A Bíróság (második tanács) 2015. június 25-i ítélete (a Hof van beroep te Brussel [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Loutfi Management Propriété intellectuelle SARL kontra AMJ Meatproducts NV, Halalsupply NV (C-147/14. sz. ügy)⁵

A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan közösségi védjegy és egy olyan megjelölés között esetlegesen fennálló összetéveszthetőség értékelésénél, amelyek azonos vagy hasonló árukra vonatkoznak, és amelyekben egy-egy latin és arab írásjegyekkel leírt, egymásra vizuálisan hasonlító arab szó a domináns, figyelembe kell venni ezeknek a szavaknak a jelentését és kiejtését abban az esetben, ha a közösségi védjeggyel és a szóban forgó megjelöléssel érintett vásárlóközönség rendelkezik az írott arab nyelv alapszintű ismeretével.

39. A Bíróság (második tanács) 2015. június 25-i ítélete (a Landgericht Mannheim [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH kontra Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgen Vogel, Gerhard Vogel (C-242/14. sz. ügy)⁶

Annak a mezőgazdasági termelőnek, aki anélkül, hogy erről az érintett növényfajta-oltalom jogosultjával szerződéses megállapodást kötött volna, felhasználta egy oltalom alatt álló növényfajta vetés révén nyert szaporítóanyagát (vetőmag), az esedékes méltányos díjazást azon gazdasági év lejártáig kell megfizetnie, amelynek során a felhasználás megtörtént, azaz legkésőbb az újravetés időpontját követő június 30-ig, hogy élhessen a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet 14. cikkében foglalt, a jogosult felhatalmazásának megszerzésére irányuló kötelezettségtől való eltéréssel.

Közigazgatási ügyszak

139. A Bíróság (második tanács) 2015. június 10-i ítélete (a Högsta förvaltningsdomstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – X AB kontra Skatteverket (C-686/13. sz. ügy)⁷

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami nemzeti jogszabály, amely főszabály szerint mentesíti a társasági adó alól az üzleti célú részesedést illetően elért tőkenyereséget, ezzel összefüggésben pedig kizárja az ilyen részesedéseket illetően elért tőkeveszteség levonását még abban az esetben is, ha e tőkeveszteség árfolyamveszteségből származik.

140. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Z. Zh. kontra Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie kontra I. O. (C-554/13. sz. ügy)⁸

1) A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes egy olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint valamely tagállam területén jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárt úgy tekintenek, hogy e rendelkezés értelmében veszélyezteti a közrendet azon egyetlen oknál fogva, hogy őt a nemzeti jog

⁵ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak 29. sz. alatt.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Polgári ügyszak 38. sz. alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 59. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 27. sz. alatt.

alapján bűncselekményként büntetendő cselekmény elkövetésével gyanúsítják, vagy e cselekmény elkövetése miatt büntetőbíróóság elítélte.

2) A 2008/115 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy olyan esetben, ha valamely tagállam területén jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárt a nemzeti jog alapján bűncselekményként büntetendő cselekmény elkövetésével gyanúsítanak, vagy e cselekmény miatt büntetőbíróóság elítélte, emellett más tényezők – mint például e cselekmény típusa vagy súlyossága, az elkövetése óta eltelt idő vagy az a körülmény, hogy ezen állampolgár a nemzeti hatóságok általi őrizetbe vételének időpontjában éppen elhagyni készült e tagállam területét – jelentőséggel bírhatnak annak értékelésekor, hogy az említett állampolgár veszélyezteti-e a közrendet e rendelkezés értelmében. Ezen értékelés keretében adott esetben releváns továbbá bármely olyan tényező, amely az érintett harmadik országbeli állampolgárnak felrótt bűncselekménnyel való meggyanúsítás hitelt érdemlő jellegére vonatkozik.

3) A 2008/115 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy ha a harmadik ország állampolgára veszélyezteti a közrendet, az önkéntes távozásra vonatkozó határidő biztosításától történő eltekintés e rendelkezés által nyújtott lehetőségének igénybevételéhez nincs szükség az e veszély fennállásának megállapítása során már vizsgált tényezők újbóli vizsgálatára. Mindazonáltal a tagállamok minden vonatkozó szabályozásának és gyakorlatának garantálnia kell, hogy eseti alapon győződjenek meg arról, hogy az önkéntes távozásra vonatkozó határidő hiánya összeegyeztethető-e az érintett személy alapvető jogaival.

141. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Grondwettelijk Hof [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Base Company NV, korábban KPN Group Belgium NV, Mobistar NV kontra Ministerraad (C-1/14. sz. ügy)⁹

Az 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i európai parlamenti és tanácsi 2002/22/EK irányelvet (egyetemes szolgáltatási irányelv) úgy kell értelmezni, hogy az említett irányelv 9. cikke szerinti különleges díjszabások és a 13. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti finanszírozási mechanizmus alkalmazható a helyhez kötött internetes csatlakozást igénylő internet-előfizetési szolgáltatásokra, az azonban nem terjed ki a mobil hírközlési szolgáltatásokra, az említett mobil hírközlési szolgáltatások útján nyújtott internet-előfizetési szolgáltatásokat is beleértve. Ha az utóbbi szolgáltatásokat mint a 2009/136 irányelvvel módosított 2002/22 irányelv 32. cikke szerinti „további kötelező szolgáltatásokat” belföldön nyilvánosan elérhetővé teszik, azok finanszírozását a nemzeti jogban nem biztosíthatják olyan mechanizmus útján, amely meghatározott vállalkozások részvételét írja elő.

142. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. június 11-i ítélete (az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG kontra Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (C-51/14. sz. ügy)¹⁰

1) Az 1988. június 13-i 1714/88/EGK bizottsági rendelettel módosított, a cukor tárolási költségeinek kiegyenlítésére vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1978. augusztus 18-i 1998/78/EGK bizottsági rendeletnek az 1988. december 14-i 3892/88/EGK bizottsági rendelettel módosított a kvótán felüli cukortermelésre vonatkozó részletes végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1981. szeptember 14-i 2670/81/EGK bizottsági rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második albekezdésével együttesen értelmezett 14. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan helyzetet illetően, mint amilyen az alapügyben szerepel, amikor valamely gyártó valamely C cukormennyiséget kiviteli célból azonos mennyiségű, más gyártó által termelt

⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak 68. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 6. szám, Közigazgatási újszak 81. sz. alatt.

kvótacukorral kíván helyettesíteni, a raktározási költségek visszatérítése keretében figyelembe kell venni az előbbi rendelkezésben szereplő feltételeket. E feltételek közé tartozik többek között azon követelmény, hogy a helyettesítő cukrot ugyanannak a tagállamnak a területén letelepedett gyártó állítsa elő. Az előterjesztett kérdések vizsgálata nem tárt fel egyetlen olyan tényezőt sem, amely érintheti ugyanezen rendelkezés érvényességét.

2) Az 1998/78 rendelet 14. cikkének (3) bekezdését és a 2670/81 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a cukor kiviteli célból történő helyettesítésére irányuló ügylet szabályszerűségének feltételeként nem írják elő, hogy a gyártó az eredeti C cukormennyiséget ténylegesen helyettesítse a helyettesítő cukormennyiséggel.

143. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. június 11-i ítélete (az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG kontra Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (C-52/14. sz. ügy)¹¹

1) Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a „hatáskörrel rendelkező hatóság” e rendelkezés szerinti fogalma a szóban forgó vizsgálati vagy eljárási cselekmények elfogadására a nemzeti jog szerint hatáskörrel rendelkező hatóságot jelöli, és e hatóság eltérhet az Európai Unió pénzügyi érdekeinek sérelmével jogosulatlanul felvett összegek folyósítására vagy visszakövetelésére hatáskörrel rendelkező hatóságtól.

2) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a szabálytalansággal kapcsolatos vizsgálatra vagy eljárásra irányuló cselekményekről az e rendelkezés szerinti „érintett személyt” tájékoztatták, amennyiben a ténybeli elemek összessége lehetővé teszi annak megállapítását, hogy az érintett vizsgálati vagy eljárási cselekményekről ténylegesen tájékoztatták az érintett személyt. Jogi személy esetében teljesül e feltétel, ha az érintett cselekményről ténylegesen tájékoztatták azon személyt, akinek viselkedése a nemzeti jog szerint e jogi személynek tudható be, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

3) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely cselekménynek, ahhoz hogy az e rendelet szerinti „vizsgálati vagy eljárási cselekménynek” minősüljön, kellő pontossággal körül kell írnia azon ügyleteket, amelyek vonatkozásában fennáll a szabálytalanságok gyanúja. E pontosságra irányuló követelmény nem írja azonban elő, hogy az említett cselekménynek meg kell említenie szankció vagy különös közigazgatási intézkedés kiszabásának lehetőségét. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szóban forgó jelentésre teljesülnek-e ezek a feltételek.

4) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azon időbeli összefüggést illetően, amely a szabálytalanságok között azok e rendelkezés szerinti „ismételt szabálytalanságnak” történő minősítéséhez áll fenn, csak az szükséges, hogy az egyes szabálytalanságokat az azt megelőző szabálytalanságtól elválasztó időtartam rövidebb legyen az ugyanezen bekezdés első albekezdésében előírt elévülési időnél. Az alapügyben szereplőhöz hasonló, a termelő által raktározott cukormennyiség kiszámításával kapcsolatos szabálytalanságok, mivel különböző gazdasági években merültek fel, és az említett mennyiségek ugyanezen termelő által történő téves bejelentéséhez vezettek, és ennél fogva a raktározási költségek visszatérítése címén jogellenes összegek folyósítását eredményezték, főszabály szerint a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdése szerinti „ismételt szabálytalanságnak” minősülnek, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

5) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a szabálytalanságok összességének az e rendelkezés szerinti „folyamatos vagy ismételt szabálytalanságnak” való minősítése nem kizárt abban az esetben, ha a hatáskörrel rendelkező hatóságok az érintett személyt nem ellenőrizték rendszeresen és alaposan.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 82. sz. alatt.

6) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének negyedik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ezen albekezdésben előírt határidő folyamatos vagy ismételt szabálytalanság esetében azon a napon kezdődik, amikor a szabálytalanság megszűnt, azon időponttól függetlenül, amikor a nemzeti hatóság tudomására jutott e szabálytalanság.

7) A 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság által elfogadott és az e bekezdés harmadik albekezdése szerint az érintett személy tudomására hozott vizsgálati vagy eljárási cselekmények nem szakítják meg az ugyanezen bekezdés negyedik albekezdésében előírt elévülési időt.

144. A Bíróság (hetedik tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Hauptzollamt Hannover kontra Amazon EU Sàrl (C-58/14. sz. ügy)¹²

A 2010. október 5-i 861/2010/EU bizottsági rendelettel módosított, a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy a fordító- vagy szótárfunkcióval ellátott, elektronikus könyvekhez való olvasógépet a 8543 70 90 vámtarifaalszám, nem pedig a 8543 70 10 vámtarifaalszám alá kell besorolni, amennyiben e funkció nem minősül annak fő funkciójának, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

145. A Bíróság (első tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Fővárosi Törvényszék [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. és társai kontra Magyar Állam (C-98/14. sz. ügy)¹³

1) Az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabály, amely átmeneti időszak előírása nélkül megöszörözi a játékkermekben felállított pénznyerő automaták üzemeltetését terhelő tételes adó összegét, ezenfelül pedig az ugyanezen tevékenységet terhelő százalékos mértékű adót is bevezet, a szolgáltatásnyújtás EUMSZ 56. cikkben biztosított szabadsága korlátozásának minősül, amennyiben akadályozza, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi a pénznyerő automaták játékkermekben való üzemeltetésében álló szolgáltatás szabad nyújtását, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

2) Az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabály, amely átmeneti időszak biztosítása és a játékkerem-üzemeltetők kártalanításának előírása nélkül megtiltja a pénznyerő automaták kaszinókon kívüli üzemeltetését, a szolgáltatásnyújtás EUMSZ 56. cikkben biztosított szabadsága korlátozásának minősül.

3) Az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályokból esetlegesen eredő, a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozások csak annyiban igazolhatók közérdeken alapuló nyomós okokkal, amennyiben a nemzeti bíróság az e jogszabályok elfogadását és végrehajtását kísérő körülmények átfogó értékelése alapján megállapítja, hogy:

— azok elsősorban ténylegesen a fogyasztók játékfüggőséggel szembeni védelmére és a szerencsejátékokhoz kapcsolódó bűncselekmények és csalások megelőzésére vonatkozó célokat követnek; pusztán az a körülmény, hogy a szerencsejáték-tevékenységek korlátozása az adóbevételek növelése útján járulékosan az érintett tagállam költségvetésének is hasznot hajt, nem akadályozza annak, hogy e korlátozást úgy tekintsük, mint amely elsősorban ténylegesen ilyen célokat követ;

¹² A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 6. szám, Közigazgatási újszak 83. sz. alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 6. szám, Közigazgatási újszak 94. sz. alatt.

— azok ugyanezen célokat koherens és szisztematikus módon követik, és

— azok megfelelnek az uniós jog általános elveiből fakadó követelményeknek, különösen a jogbiztonság és a bizalomvédelem elveinek, valamint a tulajdonhoz való jognak.

4) A 2006. november 20-i 2006/96/EK tanácsi irányelvvel módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének 11. pontját úgy kell értelmezni, hogy:

— valamely nemzeti jogszabály azon rendelkezései, amelyek megötszörözik a játékkeretekben felállított pénznyerő automaták üzemeltetését terhelő tételes adó összegét, ezenfelül pedig az ugyanezen tevékenységet terhelő százalékos mértékű adót is bevezetnek, nem minősülnek az e rendelkezés értelmében vett „műszaki szabálynak”, és

— valamely nemzeti jogszabály azon rendelkezései, amelyek megtiltják a pénznyerő automaták kaszinókon kívüli üzemeltetését, az említett rendelkezés értelmében vett „műszaki szabálynak” minősülnek, amelyek tervezeteit az ezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint közölni kell a Bizottsággal.

5) Az EUMSZ 56. cikk jogokat keletkeztet a magánszemélyek számára oly módon, hogy annak a tagállamok által való megsértése, ideértve a tagállami jogalkotással történő megsértését is, azt vonja maga után, hogy a magánszemélyek jogosulttá válnak az e jogsértés miatt elszenvedett kárunknak az e tagállam részéről való megtérítésére, amennyiben az említett jogsértés kellően súlyos, és közvetlen okozati összefüggés áll fenn a tagállamot terhelő kötelezettség megsértése és a jogsérelmet szenvedett személyek kára között, amelynek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

6) A 2006/96 irányelvvel módosított 98/34 irányelv 8. és 9. cikke nem keletkeztet jogokat a magánszemélyek számára, ily módon azoknak a tagállamok által való megsértése nem vonja maga után, hogy a magánszemélyek az uniós jog alapján jogosulttá válnak az e jogsértés nyomán elszenvedett kárunknak az e tagállam részéről való megtérítésére.

7) Az a körülmény, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályok a tagállamok hatáskörébe tartozó területre vonatkoznak, nem befolyásolja a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésekre adandó válaszokat.

146. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2015. június 11-i ítélete (a Tribunal Arbitral Tributário [Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD] [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lisboagás GDL – Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA kontra Autoridade Tributária e Aduaneira (C-256/14. sz. ügy)¹⁴

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 9. cikkének (1) bekezdését, 73. cikkét, 78. cikke első bekezdésének a) pontját és 79. cikke első bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy a földgázelosztó-hálózat koncessziójával rendelkező társaság által a helyi önkormányzatok tulajdonában álló terület használata okán ezen önkormányzatoknak fizetett – a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló – díjak összegét, amelyet ezt követően e társaság áthárít valamely másik, a földgáz értékesítéséért felelős társaságra, majd e társaság áthárítja azt a végső fogyasztókra, ezen irányelv 73. cikke értelmében be kell számítani az első társaság által a második számára nyújtott szolgáltatás héaalapjába.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 155. sz. alatt.

147. A Bíróság (hetedik tanács) 2015. június 11-i ítélete (Vestre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Skatteministeriet kontra Baby Dan A/S (C-272/14. sz. ügy)¹⁵

A vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87 tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrának a 2007. szeptember 20-i 1214/2007/EK bizottsági rendeletről és a 2008. szeptember 19-i 1031/2008/EK bizottsági rendeletről eredő változatát úgy kell értelmezni, hogy az olyan cikket, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely lehetővé teszi mobil gyermekbiztonsági rács ajtókerethez vagy falhoz való rögzítését, a Kombinált Nomenklatúra 7318 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

148. A Bíróság (nagytanács) 2015. június 16-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Presidenza del Consiglio dei Ministri és társai kontra Rina Services SpA, Rina SpA, SOA Rina Organismo di Attestazione SpA (C-593/13. sz. ügy)¹⁶

1) Az EUMSZ 51. cikk első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ebben a rendelkezésben foglalt, a letelepedés joga alóli kivétel nem alkalmazandó a tanúsító szervezetek jogállásával rendelkező társaságok tanúsító tevékenységére.

2) A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy a tanúsító szervezetek jogállásával rendelkező társaságok létesítő okirat szerinti székhelyének a nemzeti területen kell lennie.

149. A Bíróság (nagytanács) 2015. június 16-i ítélete (a Bundesverfassungsgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Peter Gauweiler és társai kontra Deutscher Bundestag (C-62/14. sz. ügy)¹⁷

Az EUMSZ 119. cikket, az EUMSZ 123. cikk (1) bekezdését, az EUMSZ 127. cikk (1) és (2) bekezdését, valamint a Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányáról szóló (4.) jegyzőkönyv 17–24. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok felhatalmazzák a Központi Bankok Európai Rendszerét (KBER) az államkötvények másodlagos piacon történő vásárlására irányuló, olyan program elfogadására, mint amelyet az Európai Központi Bank (EKB) Kormányzótanácsának 2012. szeptember 5-i és 6-i, 340. sz. üléséről készült jegyzőkönyvben említett sajtóközleményben jelentettek be.

150. A Bíróság (második tanács) 2015. június 18-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-9/14. sz. ügy)¹⁸

Az EK 39. cikk (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha a tagállam az olyan külföldi munkavállaló jövedelmének az adóztatása érdekében, aki az év egy részében e tagállamban folytatta szakmai tevékenységeit, megtagadja e munkavállaló számára a személyes és családi körülményeit figyelembe vevő adókedvezmény biztosítását azzal az indokkal, hogy jöllehet ugyanebben a tagállamban szerezte meg az ezen időszakra vonatkozó jövedelmének teljes vagy csaknem teljes összegét, e jövedelem nem jelenti az adott év egészére eső adóköteles jövedelmének a meghatározó részét. Erre az értelmezésre nincs kihatással az a körülmény, hogy az említett munkavállaló szakmai tevékenységének folytatása érdekében valamely harmadik államba, nem pedig az Európai Unió valamely tagállamába költözött.

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 9. szám, Közigazgatási újszak 146. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Közigazgatási újszak 47. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak 77. sz. alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak 70. sz. alatt.

151. A Bíróság (első tanács) 2015. június 24-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – H. T. kontra Land Baden-Württemberg (C-373/13. sz. ügy)¹⁹

1) A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státusok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a menekült részére már kiadott tartózkodási engedély visszavonható akár ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése alapján, amennyiben e rendelkezés szerinti nyomós nemzetbiztonsági vagy közrendi okok állnak fenn, akár az említett irányelv 21. cikkének (3) bekezdése alapján, amennyiben az ugyanezen irányelv 21. cikkének (2) bekezdésében szereplő, a visszaküldés tilalmának elve alóli eltérés alkalmazásának indokai állnak fenn.

2) A terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspont alapeljárás időpontjában hatályos változatának mellékletében szereplő listára felvett terrorista szervezet számára nyújtott támogatás a 2004/83 irányelv 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „nyomós nemzetbiztonsági vagy közrendi oknak” minősülhet, még akkor is, ha az ezen irányelv 21. cikkének (2) bekezdésében szereplő feltételek nem teljesülnek. Ahhoz, hogy a menekült részére megadott tartózkodási engedély ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése alapján visszavonható legyen azzal az indokkal, hogy e menekült ilyen terrorista szervezetet támogat, az illetékes hatóságoknak – a nemzeti bíróságok felülvizsgálata mellett – mindazonáltal le kell folytatniuk mind az érintett szervezet, mind pedig az érintett menekült cselekményeire vonatkozó konkrét tényelemek egyedi értékelését. Amennyiben valamely tagállam úgy határoz, hogy kiutasítja az olyan menekültet, akinek a tartózkodási engedélyét visszavonták, azonban felfüggeszti e határozat végrehajtását, összeegyeztethetetlen az említett irányelvvvel az, hogy megfossza őt az annak VII. fejezetében biztosított kedvezményekhez való hozzáféréstől, kivéve, ha az ugyanezen irányelvben kifejezetten szereplő kivétel alkalmazandó.

152. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. június 25-i ítélete (az Administratīvā apgabaltiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija kontra Kaspars Nīmanis (C-664/13. sz. ügy)²⁰

A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely megállapítja, hogy az érintett tagállam területén lévő bejelentett lakcím igazolása az egyetlen eszköz az ebben a tagállamban vezetői engedély kiállítását vagy megújítását kérelmező személy számára annak bizonyításához, hogy eleget tesz az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontjában és (3) bekezdésének b) pontjában előírt azon követelménynek, amely szerint az említett 12. cikk értelmében vett „szokásos tartózkodási helyének” az említett tagállam területén kell lennie.

153. A Bíróság (második tanács) 2015. június 25-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az „Indėlių ir investicijų draudimas” VI, Virgilijus Vidutis Nemaniūnas által indított eljárásokban (C-671/13. sz. ügy)²¹

1) A 2009. március 11-i 2009/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvvel módosított, a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 1994. május 30-i 94/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (2) pontját és annak I. mellékletének 12. pontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok az

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam 12. szám, Közigazgatási újszak 197. sz. alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Közigazgatási újszak 55. sz. alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Közigazgatási újszak 57. sz. alatt.

ezen irányelvben előírt biztosításból kizárhatják a hitelintézet által kibocsátott letéti jegyeket, ha azoknak átruházható értékpapír jellegük van, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megállapítania anélkül, hogy meg kellene bizonyosodnia arról, hogy e letéti jegyek a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében vett pénzügyi eszköz valamennyi jellemzőjével rendelkeznek.

2) A 2009/14 irányelvvel módosított 94/19 irányelvet és a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló, 1997. március 3-i 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely hitelintézettel szembeni követelések egyszerre tartozhatnak a 94/19 irányelv értelmében vett „betét” és a 97/9 irányelv értelmében vett „eszköz” fogalmába, azonban a nemzeti jogalkotó az 94/19 irányelv I. mellékletének 12. pontjában említett azon lehetőséggel élt, hogy e követeléseket kizárja az ezen utóbbi irányelvben előírt védelmi rendszerből, az ilyen kizárásnak nem lehet az a következménye, hogy az említett követelések a 97/9 irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében említett feltételeken kívül ki legyenek zárva az ezen utóbbiban előírt védelmi rendszerből is.

3) A 97/9 irányelv 2. cikkének (2) bekezdését és 4. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti jogszabály, mint amelyről az alapügyben szó van, amely szerint az ezen irányelvben előírt kártalanítási rendszerben való részvétel csak akkor lehetséges, ha az érintett hitelintézet a szóban forgó eszközöket vagy értékpapírokat a befektető hozzájárulása nélkül ruházta át vagy használta fel.

4) A 97/9 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság, amennyiben azon az állásponton van, hogy az alapügyekben olyan szervezettel szemben hivatkoznak ezen irányelvre, amely teljesíti az ahhoz szükséges feltételeket, hogy vele szemben az említett irányelv rendelkezéseire hivatkozni lehessen, köteles mellőzni azon nemzeti rendelkezés alkalmazását, mint amelyről az alapügyben szó van, amely szerint az ugyanezen irányelvben előírt kártalanítási rendszerben való részvétel csak akkor lehetséges, ha az érintett hitelintézet a szóban forgó eszközöket vagy értékpapírokat a befektető hozzájárulása nélkül ruházta át vagy használta fel.

154. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. június 25-i ítélete (a College van Beroep voor het Bedrijfsleven [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – CO Sociedad de Gestión y Participación SA és társai kontra De Nederlandsche Bank NV és De Nederlandsche Bank NV kontra CO Sociedad de Gestión y Participación SA és társai (C-18/14. sz. ügy)²²

1) A 2007. szeptember 5-i 2007/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelvet (harmadik nem életbiztosítási irányelv) úgy kell értelmezni, hogy az említett irányelvvel nem ellentétes az, hogy valamely tagállam – olyan helyzetben, amikor az illetékes nemzeti hatóság ugyanezen említett irányelv 15b. cikkének (2) bekezdése alapján érvényesen ellenezheti a tervezett részesedésszerzést – nemzeti jogszabályai alapján e hatóságot felhatalmazza arra, hogy a tervezett részesedésszerzés jóváhagyását – akár saját kezdeményezésére, akár a részesedést szerezni kívánó személy által vállalt kötelezettségek átvételével – korlátozásokhoz vagy követelményekhez kösse, feltéve hogy a részesedést szerezni kívánó személy említett irányelv szerinti jogai nem sérülnek.

2) A 2007/44 irányelvvel módosított 92/49 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az illetékes nemzeti hatóságnak ahhoz, hogy ellenezhesse a szándékolt részesedésszerzést, nem kell előzetesen korlátozásokat és követelményeket szabnia a részesedést szerezni kívánó személy számára. Ha e hatóság úgy határoz, hogy a tervezett részesedésszerzés jóváhagyását korlátozásokhoz vagy követelményekhez köti, azok nem alapulhatnak olyan kritériumon, amely nem szerepel az említett

²² A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 73. sz. alatt.

irányelv 15b. cikkének (1) bekezdésében felsoroltak között, továbbá az ahhoz szükséges mértéket sem léphetik túl, hogy a szándékolt részesedésszerzés e kritériumoknak megfeleljen.

3) A 2007/44 irányelvvel módosított 92/49 irányelv 15b. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes az, hogy az illetékes nemzeti hatóság a vállalat vezetésével (Corporate Governance) kapcsolatos olyan követelményt szabjon, amely – mint az alapügyben – a szándékolt részesedésszerzés által érintett biztosítóintézetek felügyelőbizottságainak összetételére vonatkozik.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata az alapügy összes körülményeinek figyelembevételével, hogy e követelmény szükséges-e ahhoz, hogy a szóban forgó részesedésszerzések meg tudjanak felelni az e rendelkezés szerinti kritériumoknak.

155. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. június 25-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Skatteministeriet kontra DSV Road A/S (C-187/14. sz. ügy)²³

1) A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 203. cikkét úgy kell értelmezni, hogy e cikk alapján önmagában azon tény miatt, hogy a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vont árukat egy sikertelen szállítási kísérletet követően úgy szállítják vissza a kiindulási szabad kikötőbe, hogy azokat sem a rendeltetési hely vámhivatalnál, sem a szabad kikötő vámhivatalánál nem mutatják be, nem keletkezik vámtartozás, ha bizonyítják, hogy ezeket az árukat ezt követően egy szabályszerűen lezárt második közösségi külső árutovábbítási eljárás keretében újból a rendeltetési helyükre szállították. E cikk alapján vámtartozás keletkezik azonban abban az esetben, ha az első és a második közösségi külső árutovábbítási eljárás keretében szállított áruk azonosságát nem lehet bizonyítani.

2) Az 1791/2006 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 204. cikkét – a 2007. február 28-i 214/2007/EK rendelettel módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 859. cikkével összefüggésben – úgy kell értelmezni, hogy az a tény, hogy az első közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vont árukat késedelmesen, és csak a második közösségi külső árutovábbítási eljárásban mutatták be a rendeltetési hely vámhivatalánál, nemteljesítésnek minősül, amely miatt vámtartozás keletkezik, kivéve ha teljesülnek az e rendelet 356. cikkének (3) bekezdése vagy 859. cikkének második francia bekezdése és 2. pontjának c) alpontja szerinti feltételek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

3) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 168. cikkének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely kizárja az azon fuvarozó által fizetendő behozatali hozzáadottérték-adó levonását, amely nem az érintett áruk importőre vagy tulajdonosa, hanem amely a hozzáadottérték-adó köteles szállítmányozói tevékenysége keretében pusztán az áruk szállítását és vámkezelését biztosítja.

156. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. június 24-i ítélete (a Vrhovno sodišče [Szlovénia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d. o.o. kontra Republika Slovenija (C-207/14. sz. ügy)²⁴

A természetes ásványvizek kinyeréséről és forgalmazásáról szóló, 2009. június 18-i 2009/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (2) bekezdésében szereplő „azonos forrásból származó természetes ásványvíz” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az az olyan, egy vagy több természetes vagy fúrt víznyerőhelyről kinyert természetes ásványvizet jelöli, amely egy és ugyanazon földfelszín alatti vízáradó rétegből származik, ha mindezen természetes vagy fúrt víznyerőhelyeken e víz

²³ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 116. sz. alatt.

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 118. sz. alatt.

a szóban forgó irányelv I. mellékletében szereplő szempontok tekintetében olyan azonos jellemzőkkel rendelkezik, amelyek a természetes ingadozás határain belül állandóak maradnak.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XIV. 2015. június 22-én benyújtott kereset (T-325/15. sz. ügy)

A keresetlevél nyelve: angol

Kereseti kérelmek:

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- adjon helyt a keresetnek, változtassa meg a megtámadott határozatot úgy, hogy helyt ad a felszólalásnak, és utasítsa el a bejelentett „Choco love” megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását; vagy másodlagosan:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot és utalja vissza az ügyet az OHIM elé újbóli vizsgálat céljából;
- az OHIM-ot kötelezze a felperes költségeinek viselésére.

Jogalap:

- a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Gfv. VII.30.238/2015/6.

Ha a tisztességtelen hiteldijemelést lehetővé tevő egyes ÁSZF rendelkezések elkülöníthetőek az egyéb rendelkezésektől és a hiteldíj tisztességtelen emelését lehetővé tevő rendelkezések kimetszésével az MNB által a 2014. évi XXXVIII. törvény 6. §-ának (2) bekezdése alapján indított közérdekű perben nem vizsgálható egyéb rendelkezések önmagukban alkalmazhatóak, akkor e rendelkezések tisztességtelensége nem állapítható meg. A kamatot, költséget, díjat meghatározó ÁSZF rendelkezések alapján tehát a fogyasztót fizetési kötelezettség terheli, de a kamatok, költségek, díjak a szerződéskötéskor meghatározottakhoz képest nem emelkedhetnek, mert az arra vonatkozó ÁSZF rendelkezések tisztességtelenek.

I. A Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy azok a rendelkezések, amelyek arra utalnak, hogy a kamat, a költség, a díj egyoldalúan az alperesek által módosítható, az adott szabályozás mellett tisztességtelenek. Ugyanakkor nem értett egyet azzal, hogy ezek a tisztességtelen rendelkezések az egyoldalú hiteldijemelés lehetőségét nem tartalmazó rendelkezésekre is kihatnak. A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bírósága C-618/10. számú Banco Espanol, illetve a C-26/13. számú Kásler ügyben hozott ítéleteiből az következik, hogy a tisztességtelen feltételt kell elhagyni, más, a jelen eljárás tárgyát nem képező ÁSZF rendelkezések érintetlenül hagyása mellett, ha azok a tisztességtelen rendelkezések nélkül alkalmazhatóak. Ez utóbbi feltétel a per tárgyát képező – fentebb részletezett - ÁSZF rendelkezések tekintetében fennáll. Így tehát a Kúria megítélése szerint a szerződésmintában rögzített összegeket a fogyasztók kötelesek megfizetni, de ezen összegek emelésére tisztességes módon nem kerülhetett sor.

II. Az egyértelmű és érthető megfogalmazás, illetve az átláthatóság követelménye kapcsán a Kúria a 2/2012. (XII.10.) PK vélemény 6. pontjában írtakat a 2/2014. PJE határozat 2. pontjában tovább

értelmezte, figyelemmel az Európai Unió Bíróságának a C-26/13. sz. Kásler ügyben hozott ítéletében foglaltakra is. Az alperesek nem fejtették ki, hogy a per tárgyát képező ÁSZF rendelkezések miért felelnek meg a fenti módon értelmezett követelményeknek, így e körben a Kúriát további indokolási kötelezettség nem terheli. A Kúria utal arra, hogy a hivatkozott elveket a perben eljáró bíróságok a Kúria fenti elvi, illetve a tisztességtelenségi vélelem megdöntésére irányuló perekben kifejtett álláspontjával egyezően értelmezték, e körben a Kúria jogszabálysértést nem észlelt.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.VI.21.345/2015/5.szám

Nem állapítható meg a MNB által a 2014. évi XXXVIII. törvény 6. §-ának (2) bekezdése alapján indított közérdekű perben azon ÁSZF tisztességtelensége, amelyek csak általános, illetve felhatalmazást adó rendelkezést tartalmaznak; egyes kikötéseket illetően pedig a részleges érvénytelenség megállapításának volt helye.

A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bírósága a C-618/10. számú Banco Espanol, illetve a C-26/13. számú Kásler ügyben hozott ítéletéből is az következik, hogy a tisztességtelen feltétel elhagyandó, ha ÁSZF kikötések a tisztességtelen rendelkezés nélkül alkalmazhatók.

Pfv.VI.21.510/2015/4.

Az alperes által az adott időszakban alkalmazott, az egyoldalú szerződésmódosítást szabályozó blankettaszerződések, üzletszabályzatok és Általános Szerződési Feltételek nem feleltek meg az átláthatóság és az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvének, ezért tisztességtelenek.

I. Az első- és másodfokú bíróság egyaránt részletes indokát adta annak, hogy milyen okokból adott helyt a keresetnek. Kifejtették azt is, hogy miért nem találták a hatályos jogi szabályozást az uniós joggal ellentétben állónak. Amennyiben viszont a magyar jogi szabályozás összhangban áll az uniós joggal, akkor nem szükséges külön magyarázatot adni arra, hogy miért a magyar jogi szabályozás került alkalmazásra és miért nem érvényesült közvetlenül az Európai Unió joga.

Az Alkotmánybíróság döntéseire is figyelemmel (34/2014. (XI.14.) AB határozat, 2/2015. (II.02.) AB határozat) nem volt megállapítható, hogy a 2014. évi XXXVIII. törvény (Fkrty.) bármely szempontból ellentétben állna az uniós joggal. A 93/13. EKG Irányelv (Irányelv) 8. cikkének értelmében nem kizárt, hogy a tagállamok az Irányelv által szabályozott területen olyan, a szerződéssel összhangban álló szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el, amivel a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítanak. Nem volt tehát ok arra, hogy a bíróság az Fkrty., vagy az 2014. évi XL. törvényben (Elszámolási tv.) foglaltak mellőzésével, a 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.), illetve a Pp. egyéb általános szabályait, vagy közvetlenül az Európai Unió jogát alkalmazza az eljárásban.

II. Helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a jelen eljárásban a Kúria az a bíróság, amely köteles az Európai Bírósághoz fordulni abban az esetben, ha az előtte folyó eljárásban a szerződések értelmezésével, illetve az uniós aktusok érvényességével, vagy értelmezésével kapcsolatos kérdés merül fel. A Kúria és az alsóbb szinten eljáró bíróságok kötelezettségei eltérőek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésével kapcsolatosan. A Kúriának ezért ebben az eljárásban nem feladata a már eljáró bíróságok előzetes döntéshozatali eljárással kapcsolatos álláspontjának a felülvizsgálata, ezzel kapcsolatosan a saját álláspontját kellett kialakítania.

Az Európai Unió Bíróságának irányadó gyakorlata értelmében azok a tagállami bíróságok, amelyeknek a döntéseivel szemben a tagállami jog nem biztosít jogorvoslatot, kötelesek az eljárásban felmerült uniós jogkérdéssel kapcsolatban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére. Kivételt jelent ez alól, ha a felmerülő kérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns, a hivatkozott uniós rendelkezést az Európai Unió Bírósága már értelmezte, vagy a közösségi jog helyes alkalmazása annyira nyilvánvaló, hogy ezzel kapcsolatban ésszerű kétségnek nincs helye (283/81.sz. CILFIT ügy)

21. pont).

A Kúria álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott és az eljárás szempontjából releváns uniós rendelkezéseket az Európai Unió Bírósága már értelmezte, illetve azok helyes alkalmazásával kapcsolatban a Kúriának ésszerű aggálya nem merült fel, ezért az ügyben nem volt helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének.

III. A jogbiztonság és bizalomvédelem elvével kapcsolatban előzetesen ki kell térni arra, hogy az Alkotmánybíróság több más, de azonos tárgyú ügyben hozott az ebben a perben is felmerült kérdések körében döntést. A 34/2014. (XI.14.) AB határozatával, valamint a 2/2015. (II.02.) AB határozatával elutasította a Fkrtv. egyes rendelkezései alaptörvény-ellenességének a megállapítására és megsemmisítésére irányuló bírói kezdeményezéseket. Megállapította, hogy a jogszabály nem sérti a jogbiztonság elvét, a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmát, a tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogot. Nem sérült a normavilágosság elve és a bírói függetlenség sem.

Megállapítható azonban az is, hogy a tisztességtelenség fogalma 2004. május 1-től kezdődően változatlan tartalommal alkalmazandó, a régi Ptk. rendelkezései alapján is az ilyen tartalmú jogviszonyokban. Nem tekinthető ezért a jogszabályi körülmények megváltozásának az, ha az Európai Unió Bírósága az EUMSZ 267. cikk szerinti hatáskörében eljárva valamely uniós jogszabályra vonatkozóan kifejti, megmagyarázza, pontosítja e szabály jelentését és terjedelmét úgy, ahogyan azt a hatálybalépésének a kezdő időpontjától kezdődően értelmezni és alkalmazni kellett volna, illetve ahogyan azt jelenleg is alkalmazni kell. Az így értelmezett szabályt a bíróságok is alkalmazhatják, sőt alkalmazniuk is kell az értelmezést tartalmazó ítélet meghozatala előtt keletkezett jogviszonyokra. Az Fkrtv. az egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses feltételek tekintetében határozott meg feltételeket, amelyek során a Kúria és az Európai Unió Bírósága által felállított elveket alkalmazta és nem olyan tartalmi követelményeket, amelyek a felperest 2004. május 1. napjától kezdődően az uniós és a magyar jog alapján ne terheltek volna (C-92/11.sz. Vertrieb AG ügy 58.).

IV. Az Fkrtv. egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses feltételekre tekintettel tette lehetővé, hogy a felperes közérdekű keresetben kérje azok érvénytelenségének a megállapítását. A jogszabály a feltételek tartalmának a meghatározásakor a Kúria és az EU Bíróság által felállított elveket alkalmazta, azokat, amelyek az alperest 2004. május 1-től már terheltek. Az egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó jogszabályi környezet azóta több alkalommal is változott, ezért vizsgálni kellett az egyes kikötések tekintetében azt, hogy a jogszabály módosítás kihatott-e azok tisztességes, vagy tisztességtelen voltára. A tisztességtelenség azonban még olyan esetben is fennállhatott, ha a feltétel megfelelt a 1996. évi CXII. törvényben (rég. Hpt.), vagy a 275/2010. (XII.15.) Kormányrendeletben foglaltaknak. Ezek a jogszabályok ugyanis nem jelentették a teljes körben történő szabályozását az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségét tartalmazó szerződéses feltételeknek. Lehetnek tehát alapos okai a pénzügyi intézmény egyoldalú szerződésmódosításának, de önmagában az ezeknek az előírásoknak való megfeleléssel a felperes nem teljesítette a tisztességesség követelményét. A meghatározott oklista például az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő kikötésnek csupán az egyik eleme. A Kormányrendelet is kizárólag csak a kamat mértékére hatást gyakorló okokat jelölte meg és semmilyen módon nem rendelkezett a költségekről és a díjakról. A kamat tekintetében is csupán annyit jelölt meg, hogy melyek azok a feltételek, amelyeknek a bekövetkezte esetén a szerződés egyoldalúan módosítható. Nem rendezte teljeskörűen a módosításhoz szükséges egyéb feltételeket, azok meghatározását ugyanis a felek szerződésére hagyta, amelyek vonatkozásában viszont ugyancsak érvényesülnie kell a tisztességesség követelményének. A megfelelő és így tisztességes szabályozáshoz szükséges tehát a további tartalmi elemek meghatározása is, azaz annak a rendezése, hogy az oklistában szereplő feltételek bekövetkezte esetén milyen mértékű változás hat ki a fogyasztó fizetési kötelezettségének a módosulására, felmérhetőnek kell lennie ennek alapján a változás lehetséges mértékének és ismertetni kell a kötelezettségváltozás mechanizmusát. Mindennek meg kell felelnie az átláthatóság követelményének és így a fogyasztó részéről ellenőrizhetőnek is kell lennie. A szerződéses kikötésben mindezt a további elveknek megfelelően egyértelműen és érthetően kell megfogalmazni, de meg kell felelnie a szabályozásnak az egyéb elvekben foglaltaknak is. A régi Hpt. rendelkezései keretjellelű szabályozást tartalmaztak tehát, amelyet a pénzügyi intézmények által alkalmazott általános szerződési feltételeknek kellett további, a tisztességesség követelményének megfelelő tartalommal megtöltenie.

V. Az Alkotmánybíróság a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jog tekintetében már vizsgálta az indítványokat és arra a következtetésre jutott, hogy a Fkrtv.-ben meghatározott keresetindítási határidő nem ütközik az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (Egyezmény) 6. cikkének (1) bekezdésébe. A bizonyítás lényege banki okiratokon alapul, de nem kizárt a tanú, vagy szakértő meghallgatásának az igénye sem. A törvény ennek a lehetőségét biztosítja és biztosítja azt is, hogy a felek az eljárásban az álláspontjukat megfelelően előadhassák (34/2014. (XI.14.) AB határozat indokolás 162. és 170. pont).

VI. Nem sérült az alperes hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való alapjoga az általa hivatkozottak miatt a másodfokú eljárás során sem. Nem az ebben az ügyben irányadó speciális eljárási szabályok, hanem a valamennyi egyéb ügyben is irányadó Pp. szabályozása nem teszi kötelezővé, hogy az ellenérdekű fél a fellebbezési ellenkérelmét a másodfokú tárgyalást megelőzően meghatározott idővel, írásban terjessze elő. Az elsőfokú bíróság ítéletével egyetértő felperes részéről tehát az sem lett volna jogszerűtlen, ha az ellenkérelmét csak a másodfokú tárgyaláson, szóban adja elő. (A perbeli esetben egyébként az alperes az ellenkérelmet 2015. augusztus 19-én megkapta a felperestől, a tárgyalás pedig 2015. augusztus 25-én volt.) A Pp. általános rendelkezései szerint a bíróság - hacsak erre nincsen valamilyen különleges oka - nem halaszthatja el a másodfokú tárgyalást határidő biztosítása mellett annak érdekében, hogy a fellebbező fél a fellebbezési ellenkérelemre reagálhasson (Pp. 151. § (1) bekezdés). Nem az erre a perre irányadó speciális szabályok, hanem a Pp. általános szabályai alapján sem lett volna mód tehát a másodfokú tárgyalás ez okból történő elhalasztására.

VII. Az Irányelv 8a. Cikke szerinti kötelezettségre vonatkozó előírás a bizottság tájékoztatását szolgálja a tagállami rendelkezésről és annak céljáról. A Bizottság ezt továbbítja a többi tagállamnak és az Európai Parlamentnek, valamint konzultációt folytat az érdekelt felekkel. Az Irányelv azonban előzetes tájékoztatási kötelezettséget nem ír elő, erre vonatkozó határidőt sem szab meg, és nem szabályozza a kötelezettség elmulasztásának a következményeit sem.

Az ilyen jellegű tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó uniós előírások – azaz ahol csak a Bizottság tájékoztatása a cél anélkül, hogy ebből rá bármilyen eljárási jogosítvány és a tagállamra bármilyen egyéb anyagi vagy eljárási kötelezettség hárulna – csak a tagállamok és a Bizottság kapcsolatát érintik. Mindez tehát magánfelek részére nem keletkeztet olyan alanyi jogokat, amelyeknek a megsértése a kötelezettség elmulasztásával megvalósulhatna. (380/87. sz. Enichem Base ügy, 19-245.; C-235/95. sz. AGS Assedic Pas- de- Calais ügy, 32

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Adelina Parrillo Olaszország elleni ügye (46.470/11. sz. ügy)²⁵

A kérelmező és élettársa 2002-ben mesterséges megtermékenyítéshez folyamodtak, és méhen kívüli megtermékenyítési kezelésnek vetették alá magukat. A kezelés eredményeként öt embriót hoztak létre, melyeket fagyasztott állapotban tároltak.

A kérelmező élettársa 2003 novemberében, az embriók beültetése előtt életét vesztette. Miután a kérelmező úgy döntött, hogy nem vállalja a terhességet, az embriókat tudományos kutatásra kívánta felajánlani, ezzel hozzájárulva a nehezen kezelhető betegségek gyógy módjának megtalálásához. A 2004. február 19-ei, 2004. évi 40. törvény 13. szakasza azonban tiltja az emberi embriókon végzett kísérleteket, még a tudományos célúakat is, és az ilyen kísérleteket kettőtől hat évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendőnek nyilvánítja. A kérelmezőnek az embriók e célra történő kiadása iránti kérelmét ezért elutasították. A kérelmező előadta, hogy az embriók a 2004. évi 40. törvény hatálybalépése előtt jöttek létre, következésképpen úgy ítélte, hogy teljesen jogszerű részéről, hogy azonnali beültetésük helyett megőrizte azokat.

A kérelmező – az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy nem adományozhatta mesterséges megtermékenyítéssel fogant embrióit tudományos kutatásra és arra kényszerült, hogy elhalásukig fagyasztott állapotban tárolja őket. A kérelmező szerint ez egyúttal az Egyezmény 8. cikkébe is ütközik.

Az olasz Kormányzat azt állította, hogy a kérelmezőnek ki kellett volna merítenie az Olaszországban 2007. óta létező, alkotmányossági felülvizsgálatot biztosító jogorvoslatot. A Bíróság üdvözölte, hogy az Alkotmánybíróság a felülvizsgálat ezen új formájában arra bátorítja a nemzeti bíróságokat, hogy a hazai szabályokat és az Alkotmányt az Egyezmény és a Bíróság esetjogának fényében értelmezzék. Kiemelte azonban, hogy egyrészt az olasz jog csak közvetett lehetőséget biztosít az egyéneknek az Alkotmánybírósághoz fordulásra, másrészt pedig azt sem mutatták ki a bevett esetjog és a gyakorlat alapján, hogy ha az embriók kutatásra való felajánlásáról van szó, akkor a kérelmező rendes bíróságok indított, az Alkotmánybíróság előtt az Egyezmény fényében alkotmányossági kérdést felvető keresete hatékony jogorvoslatnak minőült volna. Következésképpen nem lehet azt állítani, hogy a kérelmezőnek ki kellett volna merítenie ezt a jogorvoslatot.

A Bíróságnak első alkalommal kellett választ adnia arra a kérdésre, hogy a magánélet tiszteletben tartásához való jog magában foglalja-e a jogot a méhen kívüli megtermékenyítéssel létrehozott embriók tudományos kutatásra való felajánlás céljára történő felhasználására. Az Egyezmény 8. cikkében szereplő másik vetület, a családi élet ebben az esetben nem volt kérdés, hiszen itt a kérelmező éppen azt választotta, hogy nem kívánja a terhességet vállalni a kérdéses embriókkal.

A Bíróság kiemelve, hogy mivel a méhen kívüli megtermékenyítéssel nyert embriók a szóban forgó személy genetikai anyagát tartalmazzák, és ezzel összhangban önazonosságának alkotóelemét képviselik, arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező képessége arra, hogy döntési lehetősége legyen az embriók sorsa felett, személyes életének bensőséges vetületét érinti, és ezzel összhangban önrendelkezési jogához kapcsolódik. A Bíróság emellett figyelembe vette a hazai jogrendszer által a

²⁵Az ítéletet a Nagykamara 2015. augusztus 27-én hozta; az ítélet végleges.

beültetésre nem szánt embriók sorsával kapcsolatosan a szülők döntési szabadságának tulajdonított jelentőséget. Ebből kifolyólag arra a következtetésre jutott, hogy az Egyezmény 8. cikkének alkalmazható a jelen ügyben.

A beültetésre nem szánt, méhen kívüli megtermékenyítés során nyert embriók tudományos célra történő adományozásának tilalma beavatkozást jelent a kérelmező magánélet tisztelőben tartásához való jogába, különösen azért is, mivel Olaszországban az embriók adományozását még nem szabályozták abban az időben, amikor a kérelmező igénybe vette a mesterséges megtermékenyítést. Az olasz Kormányzat álláspontja szerint ez a beavatkozás, amelyre a 2004. évi 40-es törvény adott lehetőséget, azt célozta, hogy védje az „embrió lehetőségét az életre”, minthogy az emberi embriót az olasz jogrendszer olyan jogalanyként tekint, amely jogosult az emberi méltóságnak kijáró tiszteletre. Bár ez a cél az Egyezmény 8. cikkében meghatározott egyik törvényes célhoz, az „erkölcsök és mások jogai és szabadságai védelméhez” kapcsolható, ez nem foglalja magába annak a Bíróság általi értékelését, hogy vajon a „mások” szó kiterjed-e az emberi embriókra.

A Bíróság először is úgy ítélte, hogy Olaszországot széles mérlegelési jogkör illette meg ebben az ügyben, amely érzékeny erkölcsi és etikai problémákat vetett fel. Továbbá, ez nem a jövőbeni szülővé válással kapcsolatos, és a kérelmező által hivatkozott jog az Egyezmény 8. cikke által védett jogok kemény magjának egyike, minthogy nem érinti a létezés és önazonosság lényeges vetületeit. A széles mérlegelési jogkör szükségességét megerősítette egyrészt a hiányzó európai egyetértés a kérdésben, másrészt a nemzetközi dokumentumok.

A Bíróság kiemelte, hogy a beültetésre nem szánt embriók adományozásának kérdésben nincs egyetértés az európai országok között. Bár bizonyos tagállamok megengedő álláspontot foglalnak el ebben a kérdésben (a 41 ország közül 17), mások viszont vagy a tilalmazás (mint Andorra, Lettország, Horvátország és Málta), vagy pedig az embriósejtek kísérleti felhasználásnak szigorú szabályozása mellett döntöttek (mint például Szlovákia, Németország Ausztria, vagy éppen Olaszország).

A nemzetközi dokumentumok, a vonatkozó ET- és uniós anyagok megerősítik, hogy a nemzeti hatóságok széles mérlegelési jogkört élveznek a korlátozó jogszabályok elfogadásában, ahol az emberi embrió elpusztítása a tét, figyelemmel egyebek mellett az emberi élet kezdetéről alkotott nézetek Európán belüli sokszínűségére. Noha európai szinten felállítottak bizonyos korlátokat, ez ezen a területen inkább a túlzások mérséklését célozza.

A vonatkozó olasz jogi szabályozás tekintetében a Bíróság először is kiemelte, hogy a 2004. évi 40. törvény megalkotása során a jelentős viták folytak, és hogy az olasz jogalkotás számításba vette mind az államnak az embrió védelmével kapcsolatos érdekét, mind az érintett személynek a személyes önrendelkezési joga gyakorlásához fűződő érdekét, másrészt azt, hogy az olasz szabályozás kérelmező által állított következtetlensége – vagyis az, hogy Olaszországban egyébként az abortusz engedélyezett, illetve az, hogy az olasz kutatók külföldön elpusztított embriókból nyert sejtállományokat használnak fel – az általa felhívott jogot közvetlenül nem érinti.

Végül a Bíróság kiemelte, hogy az sem nyert bizonyítást, hogy a kérelmező elhunyt élettársa, akinek a méhen kívüli megtermékenyítés idején ugyanolyan érdeke fűződött a kérdéses embriókhoz, mint a kérelmezőnek, kívánta volna-e azt, hogy az embriókat a tudósoknak adják. Sőt, erre a helyzetre Olaszországban nem is volt szabályozás.

A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy Olaszország nem lépte túl a kérdésben megengedett széles mérlegelési jogkörét, és hogy a szóban forgó tilalom „szükséges egy demokratikus társadalomban”. Következésképpen az Egyezmény 8. cikkét nem sértették meg.

A Bíróság úgy ítélte, hogy nem kellett megvizsgálnia a méhen kívüli emberi embrió jogállásának és az emberi élet kezdetének érzékeny és ellenmondásos kérdését, mivel az Egyezmény 2. cikkét nem vetődik fel ebben az ügyben. Az Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikke vonatkozásában a Bíróság úgy ítélte, hogy nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel az emberi embrió nem fokozható le e rendelkezés értelmében vett „tulajdonná”. Ezzel összhangban ezt a panaszt elutasította.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.I.1.206/2015/2.

A Be. 413. § (3) bekezdése alapján a terhelt e legújabb perújítási indítványának elutasítására vonatkozó határozat mellőzésének is helye lett volna, ugyanakkor az ítéletábra éppen a terhelt által hivatkozott tisztességes eljárás követelményére figyelemmel az indítványt érdemben megvizsgálta, és arról fellebbezhető határozattal döntött.

Ezért a terhelt hivatkozása arra, hogy vele szemben az eljárás tisztességtelen volt, nyilvánvalóan nem foghat helyt. A tisztességes eljárás követelménye ugyanis nem azt jelenti, a terhelt a jogerős határozat meghozatalát követően alanyi jogot kap arra, hogy minden esetben, amikor úgy kívánja, a bíróságok érdemben lefolytassanak vele szemben egy új eljárást, ahol számára kedvező döntés születik.

Éppen az Alkotmánybíróság mondta ki egy határozatában:

„A jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogállamiság lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes fellebbezési jogorvoslattal, illetve hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslattal nem támadható. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat - az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között - irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságra, illetőleg más hatóságra. Ha a jogerő beálltához előírt feltételek teljesültek, akkor annak hatálya a határozat tartalmi helyességétől függetlenül beáll” [9/1992. (I. 30.) AB határozat].

A tisztességes eljárás követelményének az ítéletábra maradéktalanul eleget tett, a terhelt újabb perújítási indítványával érdemben foglalkozott, és helytállóan fejtette ki, hogy tényleges perújítási ok hiányában a rendkívüli jogorvoslati eljárás elrendelésére nem kerülhet sor.

Bpkf.III.1.338/2015/2.

Az elsőfokú bíróság nem jogerős ítéletében kiszabott jelentős tartamú szabadságvesztés már önmagában megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét. Nem tartozik az előzetes letartóztatással kapcsolatos döntésre az addig feltárt bizonyítékok bizonyító erejének mérlegelése, ugyanis a felülbíró bíróságnak nem a bűnösség kérdésében, hanem a kényszerintézkedés indokoltságában kell döntenie. Ugyanígy nem képezhetik vizsgálódás tárgyát a vádlott fogva tartásának körülményei, az annak során elszenvedett sérelmei vagy a hatóságok esetleges jogsértései.

Az ítéletábra végzésében helyesen hivatkozott arra, hogy - figyelemmel a nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés tartamára - a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés további fenntartása a Be. 327. § (2) bekezdésében írtak szerint feltétlenül szükséges és indokolt, ugyanis a szökés, elrejtőzés veszélyétől alaposan tartani kell, így fennáll annak a veszélye, hogy a vádlott az eljárás további szakaszai, sőt a büntetés végrehajtása alól is kivonná magát.

A tárgyalásokon feltárt eltérő bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatala során fennálló jogosultsága, egyben kötelezettsége. Nem tartozik az előzetes letartóztatással kapcsolatos döntésre az addig feltárt bizonyítékok bizonyító erejének értékelése, ugyanis a további fenntartás vizsgálata kapcsán a bíróságnak nem a bűnösség kérdésében, hanem a kényszerintézkedés indokoltságában kell döntenie. Ugyanígy nem képezhetik vizsgálódás tárgyát a vádlott fogva tartásának körülményei, az annak során elszenvedett sérelmei vagy a hatóságok esetleges jogsértései.

A védő által felhozott érvek, nevezetesen a vádlott együttműködési készsége, állandó bejelentett lakóhelye kívül esik a kényszerintézkedés tárgyában vizsgálandó törvényi feltételek, indokok körén.

Ilyen körülmények mellett az előzetes letartóztatás megszüntetésére, vagy enyhébb kényszerintézkedés alkalmazására törvényes lehetőség nincs.

Bpkf.III.1.379/2015/2.

Helytállóan jutott az ítéletábra arra a következtetésre, hogy az előzetes letartóztatás elrendelése feltétlenül indokolt és szükséges. A II. rendű vádlottal szemben nem jogerősen kiszabott 5 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés önmagában is megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét; emellett azt indokolja a személy és vagyon elleni erőszakos bűncselekmények miatti többszörös büntetett előélet okán a bűnismétlés lehetőségének reális veszélye.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága eseti döntésében kifejtettek értelmében az előzetes letartóztatásról szóló döntés során a bíróságnak az olyan tény is meg kell vizsgálni, amely a közérdek fennállta mellett vagy ellen szól, illetőleg az ártatlanság vélelméhez való jogot erősíti, vagy azzal szemben áll. Amennyiben a közérdek valódi követelményének speciális jelei fennállnak – mint jelen esetben az elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, a vádlott társadalomra való veszélyességének magas foka –, ez nagyobb súllyal esik latba, mint az egyezmény 5. cikkében lefektetett, az egyéni szabadság tiszteletben tartását előíró szabály. [Labita v. Italy (G.C.) no26772/1995.]

A II. rendű vádlott esetében az vizsgálandó, hogy az előzetes letartóztatás indokoltsága tényszerű alapon áll-e, amely ésszerűen alátámasztott-e, az abból vont következtetés okszerű-e, s ekként a kényszerintézkedés alkalmazása célszerű-e (EBH 2009.2025.).

Jelen esetben a vád tárgyává tett cselekmény tárgyi súlya, a II. rendű vádlott társadalomra veszélyessége és a nem jogerősen kiszabott 5 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetéssel való fenyegetettség, valamint az ügyészi fellebbezésre tekintettel az esetleges büntetés súlyosítás okán a szökés, elrejtőzés veszélye is olyan közeli, amely a kényszerintézkedés jelen, legsúlyosabb formájának elrendelését indokolja [Be. 327. § (2) bekezdése]; ezzel ellentétes okot, körülményt a Kúria a felterjesztett iratokban nem észlelt.

Továbbá a II. rendű vádlott többszörösen büntetett előéletére, a vádbéli cselekmény - feltételezett - elkövetésének módjára és motivációjára tekintettel minden kétséget kizáróan megállapítható a Be. 129. § (2) bekezdés d) pontja szerinti bűnismétlés veszélye.

Mindezekre tekintettel a Kúria a szükségesség és arányosság elvét is szem előtt tartva megállapította, hogy az előzetes letartóztatás elrendelésének alapjául szolgáló okok fennállnak, egy esetleges enyhébb kényszerintézkedés az elérni kívánt célokat kellően nem szolgálná.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.VI.21.510/2015/4.

Az alperes által az adott időszakban alkalmazott, az egyoldalú szerződésmódosítást szabályozó blankettaszerződések, üzletszabályzatok és Általános Szerződési Feltételek nem feleltek meg az átláthatóság és az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvének, ezért tisztességtelenek.

I. Az Alkotmánybíróság a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jog tekintetében már vizsgálta az indítványokat és arra a következtetésre jutott, hogy a Fkrtv.-ben meghatározott keresetindítási határidő nem ütközik az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (Egyezmény) 6. cikkének (1) bekezdésébe. A bizonyítás lényege banki okiratokon

alapul, de nem kizárt a tanú, vagy szakértő meghallgatásának az igénye sem. A törvény ennek a lehetőségét biztosítja és biztosítja azt is, hogy a felek az eljárásban az álláspontjukat megfelelően előadhassák (34/2014. (XI.14.) AB határozat indokolás 162. és 170. pont).

II. Nem sérült az alperes hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való alapjoga az általa hivatkozottak miatt a másodfokú eljárás során sem. Nem az ebben az ügyben irányadó speciális eljárási szabályok, hanem a valamennyi egyéb ügyben is irányadó Pp. szabályozása nem teszi kötelezővé, hogy az ellenérdekű fél a fellebbezési ellenkérelmét a másodfokú tárgyalást megelőzően meghatározott idővel, írásban terjessze elő. Az elsőfokú bíróság ítéletével egyetértő felperes részéről tehát az sem lett volna jogszerűtlen, ha az ellenkérelmét csak a másodfokú tárgyaláson, szóban adja elő. (A perbeli esetben egyébként az alperes az ellenkérelmet 2015. augusztus 19-én megkapta a felperestől, a tárgyalás pedig 2015. augusztus 25-én volt.) A Pp. általános rendelkezései szerint a bíróság - hacsak erre nincsen valamilyen különleges oka - nem halaszthatja el a másodfokú tárgyalást határidő biztosítása mellett annak érdekében, hogy a fellebbező fél a fellebbezési ellenkérelemre reagálhasson (Pp. 151. § (1) bekezdés). Nem az erre a perre irányadó speciális szabályok, hanem a Pp. általános szabályai alapján sem lett volna mód tehát a másodfokú tárgyalás ez okból történő elhalasztására.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Munkatárs: Dr. Ablonczy Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.